

இங்கெய் வண்ணத்துப் பூச்சிகள்

கெக்கிராவ் ஸஹானா

கிள்ளூஸ் உண்ணுத்துப்புச்சீலை

டெக்கிராவ ஸபவானா

மாங்குயில் பதிப்பகம்

142, சுசிதானந்தம் தெரு,
கொச்சுப்பேட்டை, சென்னை - 600 012

நூல் விவர அட்டவணை

நூல் தலைப்பு	:	இன்றைய வண்ணத்துப் பூச்சிகள்
ஆசிரியர்	:	கெக்கிராவ் ஸஹானா
மொழி	:	தமிழ்
முதற் பதிப்பு	:	டிசம்பர், 2004
தாளின் தன்மை	:	13 kg வெள்ளைத் தாள்
நூலின் அளவு	:	1 x 8 கிரவுன்
அச்சு எழுத்து	:	12 புள்ளி
மொத்தப் பக்கங்கள்	:	96
நூல் கட்டுமானம்	:	சாதா அட்டை பைண்டு
உரிமை	:	ஆசிரியருக்கு
நூல் வெளியிடுவோர் :		மாங்குயில் பதிப்பகம் 142, சச்சிதானந்தம் தெரு, கொச்சுப்பேட்டை, சென்னை-12

விலை ரூ. 50.00

(இலங்கையில் ரூ.90.00)

ஒளி அச்சு	:	'சிவம்'ஸ், போன்: 9444232005
அச்சிட்டோர்	:	'மாஸ் டைப்போகிராபிக்' சென்னை - 600 018.
		தொலைபேசி : 044 - 52173887

என்னருமைக் கணியர்

J. சுலைப்தீன் அவர்களுக்கு

சமர்ப்பணம்...

வாழ்த்துரை

- கவிப்பேரசு பத்மஸீ வைரமுத்து

“கூண்டில்தான் இருக்கின்றேன்
என் சிறுகுள் வானத்தில்”

- என்று தெறித்து விழுகிறது சஹானாவின் கவிதை மனம்.

தமிழ்க் கவிதையின் நீண்ட நெடும்போக்கில் இலக்கியம் புதிய பாடுபொருள்களைத் தேடித்தேடி அலையும் காலகட்டம் இது.

மரபுவழிப்பட்ட கவிதை மொழி என்பது மரபு வழிப்பட்ட வாழ்க்கையால் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

அடிமைத்தனத்தில் கூட ஒரு சௌகரியம் இருப்பதாகவே சமாதானம் சொல்லிக் கொள்ளப்பட்டது.

ஆனால் மாறிவரும் தத்துவச் சிந்தனை, சமூக மரபுகளால் உலகம் முழுக்க வாழ்வும் இலக்கியமும் மிக வேகமாக நிறம் மாறிக் கொண்டிருக்கின்றன.

சர்வதேசக் கலாசாரம் என்ற நவீன விஞ்ஞான நிர்ப்பந்தம் எல்லா இனங்களையும் மொழிகளையும் உரசிப் பார்க்கவும் உருமாற்றம் செய்யவும் துணிந்துவிட்டது.

அந்த வகையில் நவீனப் பெண்ணியச் சிந்தனைகள் தமிழ் உலகத்திலும் தனது தாக்கத்தின் வேர்களை வீசியிருக்கின்றன.

“வீட்டுக்குள்ளே பெண்ணைப் பூட்டி வைப்போம் என்ற விந்தை மனிதர்களி” டமிருந்து புதிய பெண்ணுலகம் மெல்ல மெல்ல மீண்டு வருகிறது.

கல்வி கொடுத்த துணிச்சலும் பொருளாதாரம் கொடுத்த சுதந்திரமும் கூட்டுப் புழுக்களுக்குப் புதிய சிறகுகள் முளைக்க வீத்தன.

அந்த விளைவுகளுள் ஒன்றுதான் சஹானாவின் கவிதைகள்.

பூட்டி வைக்கப்பட்ட குரல்கள் கதவுகளைத் திறந்தும் உடைத்தும் கசியத் தொடங்கி விட்டன.

சஹானாவின் கவிதைகளில் இரண்டு கூறுகள் பார்க்கிறேன்.

சுதந்திர வான்தைத் தொட்டு விட வேண்டுமென்ற வேட்கையும் சிறகுகள் கட்டுண்டுக் கிடக்கும் வலியும். ஆனால் கனவு காண்பதையார் தடுப்பது? தனக்குத்தானே பேசிக் கொள்ளும் முனகல் மொழியையார் நிறுத்துவது?

இந்தக் கவிதைகள் பெரும்பாலும் தானே பேசிக் கொள்ளும் உள்முக மொழியில் படைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஜன்னலோர வேப்பமரம்

“உச்சி வெயிலில் நின்றாலும்

சிலுசிலுக்கும்

உற்சாகக் காற்றைத்

தூதனுப்பும்

உறக்கம் மெல்லக்

கொண்டு வரும்

மாமியார் ஒருநாள் வந்தார்

வீட்டருகே வேப்பமரமா?

பேய்வரும்; இருட்டாகும்

மழைக்காலத்தில்

கூரை விழும்; மந்தி பாயும்

என்னென்னவோ கூறி

வெட்டி வீழ்த்தினர்

நானோ ஊமையாய்

அந்த வேப்பரம் போல்”

- இந்தத் தொகுப்பிலுள்ள சிறந்த கவிதைகளுள் ஒன்று என்று இதைக் கருதுகிறேன். கவிதையால் மட்டும்தான் வலியைக் கலை செய்ய முடியும்.

ஒரு சிறுகதையின் தொனியை கவிதைக்கு வாங்கி வைத்திருக்கும் இந்த உத்தி பழைய உள்ளடக்கத்திற்குப் புதிய உருவம் கொடுத்து விடுகிறது.

சஹானாவின் கவிதைகளில் எனக்குப் பிடித்த இன்னொரு கூறு முற்றிலும் புதுக்கவிதை என்ற இறுக்கத்தின் இருண்மைக்குள் தொலைந்து விடாமல் மரபுக் கவிதையின் பேச்சுத் தொனியை இழந்து விடாமல் இருப்பது.

சில பாடுபொருள்கள் கட்டற்ற வடிவத்துக்குள் அமர்வதற்கு ஆசைப்படும்.

ஒரு நல்ல படைப்பாளி பாடுபொருட்களின் ஆசையைத்தான் நிறைவேற்றி வைக்க வேண்டும்.

“மன்னன் அள்ளியிட மங்கை துள்ளிவிழு

அன்று போகம்

மனங் கூடிமகிழ்வெய்தி மாதம்பல கடந்தபின்னே

இன்று சோகம்

நல்ல தொழிலுண்டு; நல்லோர் உறவுண்டு

என்ற போதும்

நாளெளான்று கழிவதற்கும் நற்பொழுதாய் விடிவதற்கும்

வீடொன்று வேண்டும்

அங்கு சிலகாலம் இங்கு சிலகாலம்

வாணாள் கழியும்”

மரபு என்றோ புதுமை என்றோ தன் சொற்களுக்கு விலங்கிட்டுக் கொள்ளாமல் எவ்வடிவத்தில் இருந்தாலும் கவிதை கவிதைதான் என்ற விசால மனம் வேண்டும் படைப்பாளிக்கு. அந்த மனம் வாய்த்திருக்கிறது சஹானாவுக்கு. பயிற்சியும் முயற்சியும் பெருகப் பெருக கவிதைகளின் புதிய தளங்களை நோக்கி சஹானாவின் பயணம் தொடரக் கூடும் என்பதற்கான நம்பிக்கையான சாட்சிகளை இதில் பல கவிதைகள் வழங்குகின்றன.

கல்வியும் கலையும் மலிந்த திருநாடு இலங்கை. படைப்பாளிகளும் ஆய்வாளர்களும் சித்தாந்த விற்பனர்களும் ஆண்டாண்டு காலமாய் ஆண்டுதினைத்த மன் இலங்கை மன். அந்த மன்னில் முளைத்த எந்த விதையும் வினையாமல் போவதில்லை. சஹானா வினையட்டும்; இவரால் கவிதைக்கும் தமிழுக்கும் நன்மைகளும் வினையட்டும்.

சஹானாவுக்கு என் வளர்பிறை வாழ்த்துக்கள்.

அன்புள்ள

சென்னை

1.7.2004

வைரமுத்து

ஸஹானாவின் கவிதைகளும் அவரது சுயமும்

மேமன்கலி

நவீன கலை, இலக்கிய வளர்ச்சிப் போக்கில் பல்வேறு இலக்கியப் போக்குகளும், அதன் பயனாக பல்வேறு விமர்சன முறைமைகளும், அளவுகோல்களும் தோற்றம் பெற்றன. இதன் விளைவாக, இற்றை வரையிலான மனித வாழ்வு நிலையினைப் பற்றிய பன்முக புரிதல்கள் இனங் காணப்பட்டன. அத்தகைய போகுகளில் பெண்ணியச் சிந்தனையும், தலித் சிந்தனையும் குறித்த கவனத்தை பெற்றதோடு, அவை மூலம், மனித சமூகக் கட்டமைப்புப் பற்றிய மறுமதிப்பீடும், மொழிப் பிரயோகத்தில் புதிய சொல்லாடல்களும் முன் வைக்கப்பட்டன.

தலித் சிந்தனை முறையைப் பொறுத்தவரை, ஆசிய சமூக கட்டமைப்பில் அதிக அளவான கவனத்தையும் தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்த, பெண்ணியச் சிந்தனை முறையோ உலகளாவிய தளத்தில் கவனத்தை ஈர்த்தது எனலாம்.

ஏனெனில், ஆணாதிக்கத்தின் மேலாண்மையினால் உலகளாவிய தளத்தில் வாழ்ந்த பெண்கள் அனைவருமே, பாதிக்கப்பட்டவர்களாக இருந்தார்கள். பெண் இனத்திற்கு ஏற்பட்ட பாதிப்புக்குக் காரணியான ஆணாதிக்க அடக்குமுறையானது எல்லா இடத்திலும் ஒரே வகையானதாக இருந்தமையால், இந்தப் பெண்ணியச் சிந்தனைகள், எந்தச் சமூகச் சூழலில் தோற்றம் பெற்று இருப்பினும், அச்சிந்தனைகள் உலகளாவிய சுகல பெண்களுக்கும் பொருந்தக் கூடியதாக இருந்தன.

அவ்வாறு பாதிக்கப்பட்ட பெண்கள், தாமே தமது பிரச்சினைகளை இலக்கிய ஆக்க வடிவங்களில், வழங்க முன் வந்த பொழுது, ஏலவே, ஆணாதிக்க சமூகத்தினால் கட்டமைக்கப்பட்டு, அவரவர் தம் மொழியில் ஆதிக்கம் செலுத்திக் கொண்டிருந்த பெண் சம்பந்தமான சொல்லாடல் களை நிராகரித்து, (அதாவது மறு மதிப்பீடு செய்து) தமக்கான மொழியில் சொல்லாடல்களை உருவாக்க வேண்டிய தேவையும் இப்பெண் படைப்பாளிகளுக்கு ஏற்பட்டது எனலாம். அத்தேவையின் காரணமாக, அம் மறு மதிப்பீட்டின் விளைவாக, பெண்ணுக்கான புதிய சொல்லாடல்கள், அதாவது பெண்ணுக்கான மொழியினைக் கொண்ட பெண்ணியப் பிரதி ஒன்றினை இவர்கள் ஆக்கித் தரக் கூடியதாக இருந்தன.

அதிலும், குறிப்பாக பெண்கள் தாங்களே தங்கள் உணர்ச்சிகளைச் சொல்லக்கூடிய கவிதைத் துறையில் பெண்ணுக்குரிய தனித்த மொழி அழுத்தமான முறையில் வெளிப்பட்டது எனலாம்.

மேற்குறித்த கருத்துகளின் அடிப்படையில் ஸஹானாவின் கவிதைகளை நோக்குமிடத்து, மேற்குறித்த பெண்ணியச் சிந்தனைகள் சார்ந்த எந்தவொரு இயக்கங்களோடு எந்தவிதமான தொடர்புமின்றி, மேற்குறித்த போக்குகளைப் பற்றியோ மற்றும், அச்சிந்தனைகளைப் பற்றியோ எந்தவொரு ‘அழுத்தமான பிரக்ஞஞ்சுமின்றி, தனது படைப்புலகில் இவர் இயங்குகிறார் எனலாம்.

அதன் காரணமாக, இலங்கை பெண் சிறுகதைப் படைப்பாளியாக அறிமுகமாகி, தமது சூழலிலுமாக பெண் இனம் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளை எடுத்துச் சொல்லும் ஒரு பெண் படைப்பாளியின் கவிதைகளாக இவரது கவிதைகள் ஆக்கம் பெற்று இருப்பதை நான் உணர்கிறேன்.

தன் சூழலினூடாக, பெண் இனம் சந்திக்கும் பிரச்சினைகளின் உணர்ச்சி நிலை பகுதியினை இவர் கவிதைகளாகத் தந்திருக்கும் போக்கில், இவரது கவிதைகளின் உள்ளடக்கங்கள், அந்த உணர்ச்சி நிலையின் பன்முகத் தளங்களில் இயங்கி இருப்பதை என்னால் உணர்க்கூடியதாக இருக்கின்றன. இதற்குக் காரணம், இக் கவிதைகளில் கணிசமானவை, உருவாக்கம் பெற்ற வேளை அக் கவிதைகளுக்குரிய அனுபவங்கள் என்னோடு கலந்துரையாடப் பட்டவை என்ற வகையில் அக்கவிதைகள் பிறக்க வேண்டிய அவசியங்கள் என்னால் பூரணமாக உணர்க்கூடியதாக இருந்தன.

இவர் எதிர்கொண்ட பெண் என்ற தன் இருப்பினூடாக, ஒழுக்கம் பேணும் ஒரு சமூகப் பிரிவு என்று நமக்கு அடையாளம் காட்டப்பட்டிருக்கும் ஆசிரிய சமூகப் பிரிவிலும், ஆணாதிக்கத்தின் காரணமாக பெண் இனத்தின் மீது கட்டவிழ்த்து விடப்படும் அதிகார வன்முறைகளையும், வக்கிரங்களையும் இவர் இனங்கண்டு கவிதை ஆக்கம் செய்திருப்பதை இங்கு எடுத்துச் சொல்லலாம். (உதாரணமாக இவரது “ஆசிரியப்பா” எனும் கவிதையினைச் சொல்லலாம்)

மேலும், இவரது கவிதை உருவத்தைப் பற்றி சொல்வதென்றால், புதுக்கவிதை / மரபுக்கவிதை என்ற கவிதை உருவ சம்பந்தமான எந்தவித கவலையும், அலட்டலுமின்றி, இவருக்குரிய ஒரு கவிதை உருவத்தை இனங்கண்டு, தனது அனுபவங்களைப் பதிவு செய்து இருக்கிறார்.

இவரது பெரும்பாலான கவிதைகளில் மரபுக் கவிதைக்குரிய ‘தொனி’ மெல்லியதாய் ஒலித்துக் கொண்டிருப்பதும் மரபுக் கவிதைக்குரிய

சொற்களின் பினைவு தரும் இறுக்கம் செயற்பட்டுக் கொண்டிருப்பதும் அதே வேளை, முழு கவிதையினையும் நோக்குமிடத்து புதுக்கவிதைக் குரிய தோற்றம் தம்மகத்தே கொண்டிருப்பதுமான இந்த தனித்துவப் போக்கின் மூலம் இவர், பெண்ணுக்கான தனித்த மொழியும், அவளுக்கான தனி பிரதி உருவாக்கம் செய்கின்ற பணியில் முற்றும் முழுதாக பங்கு கொள்ளாவிடத்தும், நான் மேலே சொன்ன இவரது கவிதைகளுக்கான புதிய உருவத்தை உருவாக்க முனைந்து இருக்கும் எத்தனிப்பானது, பெண்ணியைத்திற்கான ஒரு பிரதியினை உருவாக்கும் எத்தனிப்புக்கான ஒரு தனித்துவ முயற்சியாக நான் எண்ணுகிறேன்.

மேலும், இவர் உள்ளடக்கம், உருவம் போன்றவைகளில் அவர் மேற்கொண்டிருக்கும் எத்தனிப்பினை, சொல்லாடல்களிலும் (ஆணாதிக்க சொல்லாடல்களை இனங்காணுதல்) செலுத்தி இருந்தால், பெண்ணுக்கான தனிமொழி கொண்ட பிரதியினை உருவாக்கத்தில் தன்னையும் முழுதாய் இணைத்துக் கொண்டவராக திகழ்ந்து இருப்பார் என்பது தின்னம். மற்றபடி, ஸஹானாவின் கவிதைகளில் வெளிப்பட்டிருக்கும் உணர்ச்சிகளில் இழையோடும், அவரது சுயத்தின் மீது எனக்கு ஆழமான விசுவாசம் இருக்கிறது.

பாரதி சொன்னது போல் “பிறர் ஈன்னிலை கண்டு துள்ளும் மனோபலமும், தன் சுயத்தை இருத்திக் கொள்ளும் போராட்டக் குணமும்தான் எந்தவொரு பெண்ணிய அளவுகோல்களின் அடிப்படையிலும் இவரது கவிதைகளின் உள்ளடக்கமோ - உருவமோ அடங்காத பட்சத்திலும் கூட, இவர் வாழும் குழல், நான் மேற்குறித்த மனோபலத்தின் மூலமும் போராட்டக் குணத்தின் மூலமும் இவர் ஒரு தீவிரமான பெண்ணியப் படைப்பாளிக்குரிய சகல குணாம்சங்களைக் கொண்ட ஒரு பெண் கவிதைப் படைப்பாளியாக எனக்குத் தோற்றம் தருகிறார் என்பது மிகை கூற்று அன்று.

சிறுகதைகள் மூலம், இலங்கை இலக்கிய உலகில் தன்னை அறிமுகப்படுத்தி, ஒரு தனித்துவத்தை நிலைநிறுத்தி இருக்கும் ஸஹானா, ‘இன்றைய வண்ணத்துப் பூச்சிகள்’ எனும் இக்கவிதைத் தொகுதி மூலம் தனது இன்னொரு இலக்கியப் பரிமாணத்தை காட்ட இருக்கிறார் என்பது சந்தோஷத்தைத் தருகிறது.

இந்த சந்தோஷம் இவரது சுயத்தைப் பூரணமாகத் தரிசித்தவனின் சந்தோஷம் என்பது இங்குப் பதிவு செய்ய வேண்டிய ஒரு அவசியமாகும்.

என்னுரை

கவிதை பற்றிய பிரக்ஞை ஆழமாக என்னுள் வேருங்றி யிருக்கின்ற போதும் அது சம்பந்தப்பட்ட பயிற்சிகள் ஏதும் பெற்றவள் இல்லை நான். எப்படியிருப்பினும் பாரதியிடமும், கவிஞர் கண்ணதாசன் அவர்களிடமும் மனதால் பயின்ற அனுபவம் உண்டு.

சில சம்பவங்கள், சில உணர்வுகள், சில எண்ணங்கள், சில ஞாபகங்கள் எவ்வாறு கவிதையாக பரிமளிக்கின்றன என்பது குறித்து இன்னும் என்னுள் கேள்வி எழுந்தபடியே உள்ளது. கவிஞர் கவிஞராகவே பிறப்பது போன்று கவிதையும் கவிதையாகவே பிறந்து விடுகின்றதா?

'ஒரு மாலையும், இன்னொரு மாலையும்!' சல்மாவின் கவிதைத் தொகுப்பு சமீபத்தில் நான் படித்த போது ஒரு வயொன பிரமிப்பும், பாதிப்பும் என்னுள் ஏற்பட்டு நிலைத்து விட்டன. இன்றைய கவிதையின் பாடுபொருள் நினைத்துப் பார்க்க முடியாத அளவிற்கு பரந்து விரிந்துள்ளது. உள்ளத்தில் கிளர்ந்த உணர்வை மிக எளிமையாக வடிப்பதற்கு காலாக அமைந்த புதுக் கவிதையின் தோற்றமும், வளர்ச்சியும் போற்றத்தக்கன. அந்த விதத்திலும் நாம் பாரதிக்குத்தான் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

இத்தொகுதியில் காணப்படும் சில கவிதைகள் 'தினகரன்', 'தினத்தந்தி', 'மல்லிகை', 'வீரகேசரி', 'எழுச்சிக்குரல்', 'அல்லூஸனாத்' ஆகிய பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தன. சில வாரெனாவியில் ஓலிபரப்பாகின.

எண்பதுகளில் நான் எழுதிய கவிதைகளை 'ஓலிமஞ்சரி'யில் ஓலிபரப்பியதன் மூலம் எனக்கு முதல் அங்கீகாரம் தந்த எமது அன்பு அறிவிப்பாளர் B.H. அப்துல் ஹமீது அவர்களை நன்றியுடன்

நினைவுக்கரும் இத்தருணத்தில் என் கவிதை முதன் முதலாக பிரசரமாவதற்கு 'மல்லிகை'யில் களம் அமைத்துத் தந்த பழம்பெரும் இலக்கியவாதி டொமினிக் ஜீவா அவர்களையும் நான் நன்றியுடன் நினைத்துப் பார்க்கிறேன்.

இந்நாலுக்கு வாழ்த்துரை வழங்கிய கவிப்பேரசு பத்மஸீலை வரமுத்து அவர்களுக்கும், தத்துவக்கவிஞர் இ.பதுருதீன் அவர்களுக்கும், என் அத்யந்த நன்பர் மேமன்கவி அவர்களுக்கும் நன்றிகள் என்றும் உரியன.

- கெக்கிராவ ஸஹானா

நிழலா, நிஜமா?

உன் கூந்தல் நிழல்
அது மறைத்த நிஜம்
உன் முகம்.

உன் விழிகள் நிஜம்
நிஜம் மறைத்த
இதழ்கள் நிழல்.

நீ நிஜமா, நிழலா?
நிழல் மிகைத்த நிஜமா?
நிஜம் கணத்த நிழலா?

நிழல் மறுத்த நிஜம் இல்லை;
நிஜம் வெறுத்த நிழல் இல்லை.

நிஜமும், நிழலும் இணையும் பொழுதே
உன்னத தரிசனம் சாத்தியம்.

நீ நிஜம்
நான் நிழல்

இணைந்து பார்க்கலாம்
வா தோழி!

* * *

இரண்டு திசைகளில்
பிரியும் சாலைகள்
ஒரு புள்ளியில் சந்திப்பது போல்

திடீரென எதிர்பாராது
சந்திக்க நேர்ந்தது.

பெண்மை உயிரைக்
கொள்ளை கொண்ட
அதே சிரிப்பு உன்னிடம்.

குடத்துள் நிரம்பிய பன்னீரைக்
தனும்பாது சுமக்கும் கவனம்
என்னிடம்.

நான் சுயநலவாதி யென்று
நீ சொல்கிறாய்.
எதுவாயிருந்தால் என்ன?

நாம் செல்லவிருப்பது
வேறு வேறு பாதைகள்.

* * *

காதலே பெண்ணின் வாழ்வென்று
நீ சொன்ன ஞாபகம்.
காதல்,
ஆனுக்குப் போலவே
பெண்ணுக்கும்
வாழ்வின் ஒரு பகுதிதான்...
நான் வாழ்ந்து காட்டவில்லையா?

* * *

இரு முகங்கள் காட்டுகிறாய்,
ஒன்று
உண்மை மறைத்த உன் பொய்முகம்.

மற்றொன்று
என் உண்மை மறுத்த உன்
முகமூடி முகம்!

* * *

நீ கற்புக்கரசியாய் இருக்கலாம்;
என் கற்பை
சந்தேகிப்பதென்ன நியாயம்?

* * *

நீ
என்னைப் பார்க்கும் பார்வையில்
எனக்குப் புரிவது
ஒன்றுதான்
பெண்ணே,
நீ விழ இருந்த குழியில்
நான் விழுந்து விட்டேனே!

* * *

போவேன் என்று முடிவு கொண்டு
ரயிலருகே வந்துவிட்டேன்.
வேண்டாம் என்கின்றாய்,
பச்சைக் கொடி கண்ட
சாரதி என் மனம்.

* * *

உன் குளத்தில் கருக்கொண்ட மேகங்கள்
அயல் காட்டில் பொழிதல் தகுமோ?
உன்னோடு பேசவதும்

நீ சொல்லக் கேட்பதுவும்
 என் கடமை என்பதனால்
 அடுத்தவருக்காய் பேசுவதும்
 அடுத்தவரைக் கேட்பதுவும்
 தவிர்க்குமே என்னுள்ளம்!

* * *

உள்ளே,
 கடல் அடக்கமாக
 சுத்தமின்றிக் குழறிற்று;
 வானவெளியில்
 அலைக்கரங்களால்
 அங்புக்குரியவன்
 தொடவரும் கணவில்
 வெள்ளிநிலா காத்திருந்தது.

* * *

நான் குடிக்கும்
 கடைசிச் சொட்டு
 நிருக்குள்
 நீ மூச்சு விடுவது எப்படி?
 எனக்குப் புரையேறுகிறதே..!

* * *

சுதந்திரச் சிந்தனை

தளைகளில் சிக்கியிருந்தபோது

தாகம் இருந்தது.

அடங்கியிருந்தபோது

ஓர் ஆவேசமிருந்தது.

அடைந்துவிட்டோம்;

இன்னும் அணையவில்லை

அடிமைத்தீ!

இரத்தம் சிந்தவில்லை

இதய வேட்கையில்

வீரம் எமக்கில்லை

என்பதனாலா

சுதந்திரமே,

நீ இன்னும் வளரவில்லை?

அந்நியர் போயினர்

அந்தக் காயங்கள் நெஞ்சில்.

இனவாதமும், ஆயுதமோகமும்

கையுயர்த்தின.

வருடமொரு வண்செயல்!

வீடற் றோருக்கு

வீடு வழங்குமுன்

வீட்டிலிருந்தோர் தெருவில்.

மானுட உயிர்க்கு

மதிப்பில்லா உலகில்

ஏவுகணைகளுக்கு ராஜகௌரவம்.

அறிவைப் பெற் றோம்

மனதை இழந்து.

கன்னிப் பெண்களும்
லஞ்சம் கொடுத்தனர்,
கிடைத்த தென்னவோ
கல்யாணச் சிறை!

நீதி மன்றில்
நீதியின் மேலேறி
உட்கார்ந்திருக்கும்
அநீதி தேவன்!

மலையகச் சோதரரை
இன்றும் உறிஞ்சும்
மனித அட்டைகள்!

சுதந்திர தேவி,
ஜங்குதசாப்தங்களாய்
உன்னைப் பற்றிய
சொப்பனத்தில் நாம்.
உன் கொடியை
ஏற்றுகின்றேன்,
இனியாவது வளர்வாய்
என்ற நம்பிக்கையோடு.

* * *

நெஞ்சின் சோகமெலாம்
எழுத்தில் வடிக்கத்
தெரியவில்லை ஸகீ.

மூடாத இமைகளுக்குள்
கண்சிமிட்டும் உன்முகம்
வதைக்கிறதே கிளி.

தங்கக் கூண்டுக்குள் இருக்கின்றாய்,
வெளி வானம் பாராமல்
உனைச் சுமந்து
மேகமாய் மேலேறி
நிலாத்தரையில் குடிவைக்கக்
காத்திருக்கும்
என் நேஸம் அறியாமல்.

என் வானில்
இரவின் இருள் கிழித்த கீற்றே
துயர இருள்தருவதா?

உறவை மறுத்துத்
துயில்கொள்ளும் மயிலே,
விடுவெள்ளி வரும் வரையில்
இமைக்கவில்லையா.

நாள் வருமா?
உன் நீள் உறக்கம் கலைத்து
நிதியெனவே கொண்டாடி
கனவுச் சுமையெல்லாம்
உன் மழியில் இறக்கிவைக்கும்
நாள் வருமா?

போகிறாய்
உள்ளம் இனிக்கவே.
பார்க்கிறாய்
விழிகள் பறிக்கவே.
சிரிக்கிறாய்
இதயம் நொறுங்கவே.
பன்னீர்க் குடங்கள் சுமந்தபடி

பாலைவனமாகவும் இருக்க
எப்படி முடிகிறது உன்னால்?

வாய்திறந்து பார்த்திருக்கும் சிப்பி;
முத்து கணத்திருக்கும் நெஞ்சம்.
வான்மழை வருமோ?

என் வீட்டு முற்றத்தில்
பூத்த ரோஜா நீ.
அங்நியக் கரம் தீண்டாமல்
முள்ளாய் உனைக் காப்பேன் என்றேன்
முள்ளாய்க் கிழிக்கின்றாயே என்னை...!

சீக்கிரம் வருவேன் என்று
சீக்கிரம் மறந்தவளே,
வாலிபம் கழிவதற்குள்
வந்து விடுவாயா?

* * *

பொன்னின் கிளியோரு பட்டுத் துகிலினில்
விண்ணில் பறக்க விழையுதடி!

சின்ன விழிகளில் மின்னு மிதழ்களில்
என்ன மோகன மயக்கமடி!

எண்ண மிலாதுனை நோக்கி டினும்
கண்கள் மென்மை யாகுதடி!

வண்ணம் படைத்தவ னுள்ள மிரங்கியே
உன்வரம் ஏனக்கு மீவானோடி?

* * *

பேசாமலிருக்க முடிகிறது.
 பேசத் தொடங்கிவிட்டால்
 முடிப்பதற்குள்
 யுகங்கள் முடிவடைகின்றன.

* * *

ஆடைதுறப்பது வீரமென்றாய்
 அச்சம் ஏனாடி கண்களிலே...?

* * *

தோழிக்கு....!

கால்கள் ஒடிந்த
 கானகத்தில்
 எனக்குச் சிறகுகள் தந்தது
 யார் தோழி...
 நீயா...?

சோகங்கள்
 என் காவியம் என்றிருக்க
 நீ
 மதுரச் சொல்லெடுத்து
 என்னில் செதுக்கியது
 இன்னொரு ரூபியாத்தா?

சொல் தோழி!
 மெளனத்தின் மொழியும்
 அன்பின் வலியும்
 துன்பக் கேணியிடை
 வெற்றிப் படகெனவே
 எனக்கொரு ரகசியம்
 சொல் தோழி..!

* * *

பிற நாட்டுச் சகோதரனுக்கு!

அழுதிருக்கிறோம்;
 மனம் நொங்கு
 தொழுதிருக்கிறோம்;
 கூடி விவாதித்திருக்கிறோம்;
 விஞ்ஞானக் கண்ணி
 நாசகாரக் கணவனுக்கு
 வாழ்க்கைப்பட்ட அவலத்தை
 கண்டித்துமுள்ளோம்;
 நெட்ரஜன்குண்டுகளும்
 கண்டம் தாவும் ஏவுகணைகளும்
 கொடும் மிருகங்களை
 நெடியர் மலைகளை
 பாழ் மண்டபங்களை
 அழிக்கலாம்;
 மாந்தரை அழிக்கலாமோ?

சிறுதுளை வளியில்
 சீவிக்கும் பிராணியை,
 ஒரு பிடரி அறையை
 பிளேட் கீறலைத்
 தாளாத உடம்பைத்
 தகர்க்கவா ஆயுதங்கள்
 என்று சபித்துள்ளோம்
 ஒரு காலத்தில்.

எதியோப்பிய பட்டினி
 லெபனான் யுத்தம்
 வங்காள வெள்ளம்
 மனதைக் கலைத்தது

முன்னொரு போது;
இப்போதில்லை.

காட்டுப் புலிகள்
நடுத்தெருவில் இரைதேடும்
இந்தப் பூமியில்,
பள்ளிவாசல்கள்
வேட்டைத் தலமான கணத்தில்,
இறைமறைகள்
இரத்த விளாறாய்
சிதறிய பொழுதில்....
முடியவில்லை தம்பீ;
உனக்காக நான் அழ
முடியவில்லை.
பிறர்க்கென அழுதல்
இப்போதில்லை.

* * *

நிகழ்காலம்'

கொம்பில் மண் சுமந்து
குழம்பித் திரியும் காளைகள்;
அடுத்தவர் தோட்டத்தையே
மேய்ந்து பழகிவிட்ட ஆடுகள்;
பசுமைக் கசிவின் ஈரமற்று
வெட்ட வெளியென
விரிந்த பூமி;
அனைத்துக்கும் மேலே
அகண்டமாய் விரிந்து
குறிபார்த்திருக்கும் வானம்!

* * *

காத்திருப்பு

பச்சைக் கிளிகளின் படபடப்பை
நீலக்குயில்களின் சிஞாங்கலைப்
பார்த்தபடி
காத்திருக்கிறேன்;
ஜன்னலைப் பற்றிய கரங்களை
மெல்லப் பற்றியொரு
முத்தம் தருவாயென
வானப் பஞ்சணையில்
முகிற் போர்வை கலைத்தும், விரித்தும்
புரஞும் வெண்ணிலாவைப்போல்
காத்திருக்கிறேன்;

என் வதனத்தில்
நீ அன்னியிடப் போடும்
பூச்சிதறலுக்காகவும்
காத்திருக்கிறேன்.

என் புத்தகங்களைப் போல்,
என் இலக்கியம் போல்,
என் தனிமையைப் போல்,
என் இன்ப இசையைப்போல்,
என்னுயிர் நண்பர்களைப் போல்
உன்னையும் நேசிக்கும்
ஒர் சேதி உன் காதில் சொல்ல
உனக்காகக் காத்திருக்கிறேன்.

காத்திருத்தல்
எத்தனை சுகமானது?
என்ன ஆனந்தத் தவிப்பது?

கதவில் தட்டலும்
உன் அதட்டலும்
கேட்கின்றன.
தழத்த உதடுகள்,
முரட்டு விரல்கள்
ஞாபகக் கீற்றுக்களாய்..!
கதவைத் திறக்கிறேன்.

காத்திருத்தல்
எத்தனை சுகமானது?
என்ன ஆனந்தத் தவிப்பது?

* * *

நிலவே!

மாதம் ஒருநாள்
வருவாய் நிலவே,
வண்ணக் கனாக்கள்
கிரணங்களில் கொண்டு
அள்ளியிடுவாய் ஒரு நாள்.

நசிந்தழிந்த கனாவின்
நகலும், உடைவும்
கொண்டு வருவாய்
இன்னொரு நாள்.

எந்நாளும் உன்வரவு
நல்வரவாய் ஆகாதோ?
நல்வரவாய் இல்லையெனில்
வாராதிருத்தல் கூடாதோ?

நாளை எழும் ஒரு தீ!

கொத்துப் பூமரத்தில்
விழுந்ததீ!

தாமரையிலையில்
தத்தும் புள்ளின்
கால்கள் தரித்ததீ!

நிஷ்களங்க நீலவானில்
அள்ளித் தெளித்த
குருதித்ததீ!

அண்டை வீட்டில்
அன்னம் பரிமாறிய
தளிர்க்கரங்களில்
நீவைத்ததீ!

தனயன்முன்னே
தாயைத் துகிலுரித்த
உன் வேட்கையின்தீ!

பிஞ்சுக் குழந்தைகளில்
கோரக் கோடிமுத்து
எம் தலைவர் தலைபிளங்கு
நீவைத்ததீ
நாளை எழும்.

நாளை எழும்
ஒர் பெருந்தீ!

உன்னைத் தொட்டு
உன் இல்லம் துடைத்து
கண்ணில் மின்னும் செந்தீ!

உன் பாவக்கறைகளுக்கு
அருமருந்தாய்,
அற்ப வெறியின்
அத்யங்த வைத்யமாய்,
உன்னைக் கொஞ்ச வரும்
ஒருதீ!

கண்ணாடி பொம்மைச் சிதறலும்,
காட்டுச் சட்டத்து
எரிதழலும் கொண்டு,
காவல் நாய்களுக்கு
அக்கினிப் பந்தலிட
கங்கெனப் பொங்கி வரும் தீ!

ஈனத்தனத்துக்கு கொடிபிடித்த
கிரியாலுக்கிகள் கிலிகொள்ள,
சமுத்திர ஜலத்தில்
ஜ்வாலித்து
நாளை எழும்
ஓர் ஊழியின்தீ!

* * *

கூண்டுக்கிளி

மெல்லச் சிறகடித்து
மேலை வானிருந்து
சில்லெனப் பாடும் புள்ளே!
நானோர் பறவை...

நேசவானில்
சிறகடித் தேன் சிலநாள்.
செளங்தர்ய கானம் சிந்தி
சுகித்திருந்தேன் நட்பாய்.

பெற்றார் வந்தனர்;
உற்றார் சூடினர்;
கத்தி எடுத்து
என் சிறகு வெட்டினர்;
செந்தணல் கொணர்ந்து
சொன்டைப் பொசுக்கினர்;

அந்த வானம் எனக்கில்லையாம்.
இந்த கானம் சரியில்லையாம்.
என் சிறகுக்கு காவல் வேண்டுமாம்.
சிறை வைத்தனர்.

இன்று,
கூண்டிலிருந்து கேட்கிறேன்
உன் குரலை!
உன் வண்ணக் கோலம்
என் கண்ணைக் கீற
தவிக்கின்றேன் துடிக்கின்றேன்.
நான் ஒரு பெண்ணாம்
அவர் ஓர் ஆணாம்.

குயிலே!

எங்கே இருந்தென்
இதயச் சுரம் பிழிந்து
இன்னிசை பொழியும்
தண்ணொளிக் குரலே!

எந்தன் உள்மனதும்
இன்பக் கணவுகளும்
தட்டி எழுப்பிடும்
தளிர்க் குயிலே!

பட்டுக் கரம் நீட்டி
மெத்தெனவருடிட
தாவி வருமின்த
பனி மழையே!

மெல்லென ஓடிடும்
ஒடை மீதிலே
ஆட வருகின்ற
நீரலை போல்
உள்ள மீதிலே
ஒதுங்கிய நினைவுகள்
கண்ணை அழுத்திடும்
துயில் நீங்கி
பன்னீர்ப்பூவென
பொழிந்த தாரையில்
பாடி ஆடிடும்
இளங்கினியே!

நாதவீணையில் கானம் எழுந்தது
நானோர் தேரிலே நடைதொடர்ந்தேன்.
எந்தன் மன்னவன் இருகரம் நீட்டிட
அண்டின் பாடலில் எனை மறந்தேன்.

தற்கொலைப் பொறியில் சில கணங்கள்

‘தற்கொலைவாதி நரகவாசி’

இல்லாம் உறுத்தும்

முன்கர், நகீரின் பயங்கரத் தோற்றம்.

பலனின்றிப் போன ஹஜ் யாத்திரை

எச்சரிக்கை விடுக்கும்.

போனவாரம் பத்திரிகைக்கனுப்பிய

இன்னும் பிரசுரமாகாத கவிதை

கண்சிமிட்டும்.

அடுத்த மாதம் வரப்போகும்

பரீட்சை முடிவு

புன்சிரிப்பு காட்டும்.

டயறிக் குறிப்பில்

எதிர்காலத் துட்டம்

வள்ளென சிரிக்கும்.

பெற்றோர், சகோதரமுகங்கள்

தூரத்தே நிழலாட

எனை உற்று நோக்கி

உட்கார்ந்திருக்கும்

உன் கண்ணீர் முகம்

நெஞ்சில் மிதக்கும்.

எல்லாம் முடிந்து

தூக்க மாத்திரை அணைப்பில்

ஆழ்ந்து உறங்கி காலை விழிக்க

“என் மரணத்துக்கு நானே பொறுப்பு”

துண்டுக் காகிதம்

தலையணையருகில் எக்காளமிடும்.

மழை

சோளக் கொல்லையில்
ஆடும் குருவியாய்
மண்ணைக் கொஞ்சம் மழை.

வீதிக் குழிகள்
நீர்க்குன்றுகளாக,
வானக்குடம் பொத்து ஒழுகும்
இன்ப ரீங்காரமாய்
காதோரம் குறுகுறுக்கும் இசை.

காதல் கதகதப்பை நாடி
கணவனைப் போர்வையாக்கும்
இரவு மழை.

* * *

முன்பு
ஒவ்வொரு ஆணைக்
காணும் போதும்
இன்னும்
கொஞ்சமுட்கள்
இருந்திருக்கலாமே என்று
ரோஜா
நினைத்துக் கொண்டது.

உண்ணைக் கண்ட பின்பு
தன் ஒவ்வொரு இலையும்
இதழாக
இருக்கக் கூடாதா என்று
ஏங்கிக் கொண்டிருக்கிறது!

* * *

மேகமே!

உனக்கென்ன மேகமே,

நீ பொழிகிறாய்...

ஏழையின் கண்ணீராய்

செல்வத்தின் எக்காளிப்பாய்...

சில இதயங்களில் விம்மலாய்...

சிலவற்றில் ஆனந்தக் கூவலாய்...

நட்டுவைத்த எதிர்பார்ப்பு விதைகளுக்கு

தாய் மார்புப் பாலாய்...

கோட்டை கட்டிய ஆசைச் சுவர்களில்

இடு முழுக்கப் பேரொளியாய்...

எந்தக் கதைகளுக்கும்

சம்பந்தமில்லாமல்....

ஆனால், எல்லாக் கதைகளுக்கும்

பொருள் புரிந்து உட்சிலிர்த்து

நீ பொழிந்து கொண்டிருக்கிறாய்!!

* * *

காதல் குடம் அள்ளியிறைத்து

இல்லறக் கலயம் நிரப்பினும்

வற்றிவிடாது என் கணவா

பெண் இதயக் கேணி.

உன்னைக் காத்து

உன் செல்வம் காத்து

மீண்டும் பொங்கும் புனல்.

* * *

நந்த நிலையிலும் உனக்கு மரணமில்லை

எமது கோடைகளை
வசந்தமாக்கிய
வண்ணச் சோலை.

தமிழுலகைப் பாலையாக்கி
கண்ணன் தோட்டம்
தேழிச்சென்ற
கானப்பறவை.

இம்மென்னு முன்னே
எழுநூறும், எண்ணுநூறும்
அம்மென்றால்
ஆயிரமும் தந்த
சிறுகூடற் பட்டியுடை வள்ளல்.

தாமே முடிதுரிக்கும்
அகல் விளக்குகள் முன்னே,
மக்கள் மகுடம் சூட்டிய
ராஜ கோபுரதீபம்.

சரம் சரமாய்
வாடாமலர்களைப் புஷ்பித்த
கலை விருட்சம்.

“இதயச் சுரங்களுக்குள்
எத்தனை கேள்வி”
ஆடுக் காற்றாய்
ஆடும் மனதில்
ஒரு வரியில் அமைதி.

இயந்திர ஒசையில்
 இன்றைய குரல்கள்
 முனகிடும் வேளை,
 இசையை வென்று
 காலக் கண்ணாடியில் நிலைத்த
 சிரஞ்சீவி.

தினம் தினம்
 நினைக்கப்படும்
 கவிக்குயில் நீ.

ஒவ்வொரு நாளும் உனக்கு
 ஜன்னிருபத்தி நாலே;
 ஒக்டோபர் பதினெட்டு
 உனக்கெதற்கு?

“கம்பன் ஏமாந்தான்”
 என்று துள்ளிக் குதிக்கும்
 கவிதைச் செருக்கு
 உனக்கே சொந்தம்.

தன் காதல் சொல்லத் தெரியா
 சங்கீதக்காரர் முன்னே
 ஒரு ஊழையின் காதலைப்
 பிட்டு வைத்தாய் நீ.

“நான் பேச நினைப்பதெல்லாம்
 நீ பேச வேண்டும்.”
 உன்பாடல் தவிர
 வேறேதும் முழங்கக் கூடாதென்று
 முரசறைய முடியும் நாம்.

தூயவன் கவிதைக்கு
மாசென்று வீசினோம்.

* * *

உலாவும் நிலவின்
அழுதக் குழம்பொடு
குலாவும் தாரைப்பூ விரிய
பாதம் தீண்டி
கவிதை பேசி
அலைகளாடும் தீரத்தில்,
சின்னப் பனியினில்
தென்றல் உரசிடும்
மோன இரவின்
குளிர் மதியில்,
எண்ணப் பெருவெளி
மின்னிய கனாவின்
இதழ்கள் மலர்ந்தோர்
தேன் சிந்த,
நீரூம் யுகங்களை
நீங்கிக் கடந்தே
நீயும் நானும்
கலந்திருப்போம்!

* * *

எச்சாரிக்கை

மெல்லச் சிரித்தொருநாள்
 குட்மோனிங் சொல்வார்;
 கொஞ்சம் ஒத்திசைந்தால்
 வீடு வருவார்.

எண்ணத் துளிகளைப் பகிர்ந்திடவே
 பின்னார் சின்னாளில் மடலிடுவார்;
 நேஸுமென சொல்லிடுவார்;
 மெளனமாய் இருந்துவிட்டால்
 காதல் சொல்வார்.

இப்படியே தொடர்ந்திடுமோர்
 இன்னுறவில்
 கல்யாணம் எனும் ஒரு சொல்
 உதிரப்பட்டால்
 அங்கே கண்விழிக்கும் கலகங்கள்
 அறிந்திடுவாய்.

உன் வீட்டில் குழப்பமெழும்;
 குழப்பத்தில் மனம் அலையும்.
 பெற்றோர் சம்மதமென்னும்
 சிறுதென்றல் தொடுவதற்குள்
 புயல் மோதும்.
 எல்லாம் முடிந்த பின்னார்
 நாள் குறிப்பதற்கே
 உன் வீட்டார் நாடுவார்;
 ஓர் நாளைச் சொல்லிடுவார்.
 அந்தோடு பூகம்பம்
 மீண்டும் எழும்.

“சீதனம் தாருங்கள்”
 எனும் பேச்சு மாறிடுமே
 நாசுக்காய்
 “உங்கள் பிள்ளைக்கு
 என்ன கொடுப்பீர்கள்?”

தங்காய்,
 உந்தனசயம் அங்கு
 காயப்படும்.

காதல் திருமணச் சின்னமும் வேணும்,
 கைநிறைய சீர்வரிசை
 வரவும் வேண்டும்.
 இங்நாளில் இளைஞரெல்லாம்
 மோகிக்கும் முறை இதுவே.

வீழ்ந்திடாதே
 காதல் வலை வீழ்ந்திடாதே!

வில் வளைக்கத் தெம்பில்லா
 ஒரு தலை இராமர்கள்
 சீதன அம்பெடுத்து
 உன்னிதயம் துளைப்பார்.

பத்துத் தலையெடுத்து
 நேரிடையாய் முகம் பார்த்து
 “என்னதருவாய்?”
 நேரிடையாய்க் கேட்கும்
 இராவணன் பெரியவன் அறிவாய்!

சிந்துவுக்கு!

நீயும் நானும் மோதிக்கொண்டோம்,
அதுவே முதல் சந்திப்பு!

தெய்வம் தொழுவரும் பக்தன்போல
உன்னைத் தேடி வந்தேன்
இரண்டாம் சந்திப்பில்!

காதல் என்பது என்ன?
இதுவரை உணர்ந்தறியேன்.
நீயே பொருளாகி, சொல்லுமாகி நின்றாய்...
சங்கீத மூல்லைச் சிரிப்பில்
கரையும் இசையானேன் பெண்ணே!

அலைகள் திரண்டு மோதி
பாறைகள் உடையும் என்பதை
உணர்த்திவிட்டாய் நீ!

* * *

காற்றில் படபடத்து
திறந்த புத்தகமாய் இருந்தேன்;
வாங்கி,
முதல் கையெழுத்து இட்டாய் நீ!

உன்னைச் சங்கீதமாய்
அள்ளிப் பருகிய
நாடோடிப் பாடல் நான்.
என் தனிமையை மெட்டாக்கிய
ராகதேவன் நீ!

பக்தியும் காதலும்
இணையும் என்று
முதன் முதல் கற்றுத் தந்தாய்;
காதல் நெருப்பில்
பக்தி மெழுகுவர்த்தி உருகிற்று.

உனக்காக மட்டுமே
உன்னைப் பிரிய சம்மதித்தேன்;
உன்னுடன் உறைந்த சிலநாள்
என் ஜீவித பயன்!

நீதந்த உறவும்,
உன் உயிர் சுமந்த ஞாபகங்களும்...

சுமந்து
இங்கே
வெறும் புல்லாங்குழலாய் நான்.

உனக்கு நானளித்த
உயர்ந்த பரிசு நானே!
எதையும் இழந்த சோகமில்லை
நீ என்னுள் கலந்திருக்கிறாய்
அர்த்த நாரீஸ்வரனாய்....

உலகம் பார்த்தது
எம் இரவுகளை மட்டும்.
ஒளியாய் நாம் உணர்ந்தவை
வீணையில் இசைமீட்டி
சுகித்த ஸ்வரங்கள்
ஒன்றெனக் கலந்து
நெஞ்சில் வழிந்த கீதங்கள்,
வார்த்தைகள் வடிக்க முடியாதவை!

நேச கிராமத்திலிருந்து!

கண்ணில் வழியும் நீரெல்லாம்
ஆனந்தக் கண்ணீரே
என்று உணரும்
இதய ஊரில் வாழ்கின்றோம்.

இனி,
சற்றே உயர்ந்து
தரையில் டிக்கென மோதும்
சின்ன வண்டுப் பூச்சிகளும்
எங்கள் சொந்தமாம்.
உலகமெலாம் வளைக்கும்
ஒரே ஒரு வலை செய்தோம்;
நேச வலை செய்தோம்.

கருணையே கோபுரமாம்
அன்பே தீபமாம்
ஒவ்வொரு உள்ளமும்
ஒர் உலகமாய்
உயர்ந்து நிற்கும்
நேச கிராமத்திலிருக்கின்றோம்.

காலக் கருக்கலில்
தேய்ந்த முகங்கள்
நேசப் பன்னீர் நதியில் நனைத்து
புதிய முகம் செய்தோம்.

பேச்சு, எழுத்து, கவிதை, இலக்கியம்
இவை தவிர்த்து

வேறேதும் உண்ணோம்.

கனவுகளை ஆடையாய்
அணிவோம்.

சங்கோமாக்கனும் வருகை தருவர்
ஆபிரிக்க எல்லை தாண்டி
நிருபணங்கள், தீக்குளிப்புகள்
அவசியமற்றுப் போன
நம் அமரழுமியைத் தரிசிக்க.

மனவெளி நதிகளில்
படகுகள் மிதக்கும்.
ஒடைகள் சலசலக்கும்.
மெல்லிரவு வேளையில்
பால் அழுதக் குழம்புண்ணும்
தென்னை மரத்துக் கிளிகள்.

ஆதவன் ஒளிபடும் இடமெலாம்
உண்மையே
கம்பளம் விரித்திருக்கும்.

பிரமிட்டில் உறங்கிய மம்மிக்கள்
உயிர்கொண்டு உலாவும்
PSI வழிவந்த
குட்டிச் சிறகுகள் முளைத்து
விர்ரென கிளம்பி
அகண்ட பிரபஞ்சம் கடக்கும்.

வீடொன்று வேண்டும்

மன்னன் அள்ளியிட மங்கை துள்ளிலிழ
அன்று போகம்.

மணங்கூடி மகிழ் வெய்தி மாதம்பல கடந்தபின்னே
இன்று சோகம்.

நல்ல தொழிலுண்டு; நல்லோர் உறவுண்டு
என்ற போதும்.

நாளோன்று கழிவுதற்கும் நற்பொழுதாய் விடுவதற்கும்
வீடொன்று வேண்டும்.

அங்கு சிலகாலம்; இங்கு சிலகாலம்
வாணாள் கழியும்.

இனியும் நாமெங்கு சென்று வாழ்வதென்று
நெஞ்சம் நோகும்.

எங்கு இருந்தாலும் எப்படி வாழ்ந்தாலும்
நிம்மதி போகும்.

எம்மைப் புரியாமல் என்னல் கதைபேசி
ஊரும் நகைக்கும்.

இரவெல்லாம் கண்விழித்து இருவருமே திட்டமிட்டும்
ஏது சுகம்?

எங்கள் வழிநெடுக எங்கும் துன்பமலை
ஏது நலம்?

பொன்னே விதைத்தும் வெள்ளி விளைந்திடும்
வாழ்வு போதும்

போற்றும் நற்காதல் பூமியில் வாழ்ந்திடவே
வீடொன்று வேண்டும்.

அவர்களும், இவர்களும்

அவர்கள்

நாளோரு மேனி

வளர்ந்தார்கள்

பொய்களைச் சுவாசித்தபடி.

இவர்கள்

பொழுதொரு வண்ணம்

தேய்ந்தார்கள்;

பொய்யில் மூழ்கிப்போன

உண்மையின் வேர்களைக்

கண்டறிவதற்காக.

அவர்கள்

முகமூடுகளைச் சுமந்தபடி

தலைவர்கள் ஆனார்கள்,

இவர்கள்

சீழ்வழியும் இதயப் புண்களுக்கு

காரணம் தேடி

கண் விழித்திருந்தார்கள்.

அவர்கள்

துப்பாக்கிகளைத்

தோளில் தூக்கியதால்

வீரர்கள் ஆனார்கள்.

இவர்களோ,
 குருதி கொப்பளிக்கும்
 மானுட நேயத்திற்கு
 பேணயால் மருந்திட்டதால்
 கோழைகள் எனப்பட்டார்கள்.

பகட்டு வார்த்தைகளும்
 ஆணவப் போர்வையும்
 கனக்க
 அவர்கள்
 உள்ளே துரும்பாய் இளைத்தார்கள்.

இவர்கள்
 வெள்ளைச் சிரிப்பும்
 உள்ளத்து நேர்மையும்
 செழித்திருந்ததால்
 நிமிர்ந்து நடந்தார்கள்.

அவர்கள்
 பெண்ணின்
 கனபரிமாணங்களை
 கண்களால் அளந்தபடி
 பாத்திமா வாழ்ந்த முறைபற்றிப்
 பேசினார்கள்.

இவர்களோ,
 திரைகளைத் துளைத்த
 நேரிய பார்வையால்
 அகிலமும் அளந்தார்கள்.

வாழ்க்கையின் வெற்றியும்
 செல்வச் சுவையும்
 தந்த களிப்பில்
 அவர்கள்
 வானில் மிதந்தார்கள்.

இவர்களோ,
 வெற்றியும் தோல்வியும்
 எதுவெனத் தெரிந்து
 கூர்ந்து நோக்கி
 ஆழம் கண்டார்கள்.

என்றோ ஒருநாள்
 சத்திய மழையில்
 உண்மையின் வேர் தழைக்கும்
 என்றிவர்கள்
 காத்து நின்றார்கள்.

அவர்களோ,
 ஒடும் நதியில்
 வீழ்ந்த துரும்பென
 விலாசம் இழந்தார்கள்.

* * *

ஊரே அழுகிறதே...!

இஸ்ராயீல்,
நீங்கள் வந்தது
ஹூக்டிக் வேகத்திலா
அல்லது
ஹூட்ரிக் வேகத்திலா?

இந்த ஊரின்
ஜம்பது வருட வரலாற்றில்
இப்படி ஒரு சம்பவம்
சந்திக்க வில்லையே!

ஓன்றல்ல, இரண்டல்ல
மூன்றுபேரைப் பலிகொடுத்து
முப்பதுபேரைப் படுக்கையில் தள்ளிய
படுபாவி விபத்தையெண்ணி
ஊரே அழுகிறதே...!

நிஜாப்தீன்,
என்னில்லம் வந்து
உதவிகள் செய்து
உள்ளம் கவர்ந்த
அன்புத்தம்பீ,

உன்னை
ஒருமுறை கண்ட எனக்கே
இரத்தக் கண்ணீர் வழகிறதே,
உன் ரத்தங்களுக்கு
எப்படியிருக்கும்?

மரணித்தவர் பற்றி
வலிந்து தேடு

நல்லதை
ஊர் பேசுவதுண்டு;
உன்னைப்பற்றி பேச்சாக
நல்லதே வருகிறதே!

அற்புதப் பிரகாசம் காட்டி
அகவை இருபத்தாறில்
எரிநடசத்திரமாய்
உதிர்ந்துபோன சோதரா,
பிறக்கும் உன் சிசுவுக்கு
உன் வீரக்கலைகளை,
உதாரண சரித்திரத்தை
சொல்லிக் கொடுக்கத்
திராணியற்றுப் போனோமே.

இஜ்திமாவில் கைபிடித்த இளஞ்சிட்டை
இருபதே வயதில்
காரிருளில் விட்டுப் போனவனே!
நாலுமாத இறைபணிக்கென
நீ முற்பணம் கொடுத்தாய்
மறுமையில்
வைப்புழியாய் நின்று
காக்கத்தானா?

ஷஹீட்! உனக்கு
ஷஹீது என பெயரிட்டவர் யார்?
எத்தனை யோசித்தும்
இந்த மரண தாத்பர்யம்
புரியா சோகத்தில்
ஊரே அழுகிறதே!

குர்ஆனும், சுமந்த நெஞ்சும்

“நீங்கள் நீதத்தின் மீதே
 நிலைத்திருங்கள்”
 வேதத்தில் எனக்குப்
 பிழத்த வாக்கியம்.
 வெள்ளிக்கிழமை பயானில்
 அடிக்கடி கேட்கும் வாக்கியம்.
 திங்கள்ளறு
 கடமை செய்வதற்கு
 காரியாலயம் செல்கையில்
 உடைமை கொண்ட ஆசனத்தில்
 உற்சாகமாய் அமர்கையில்
 நெஞ்சில் மின்னும் வாசகம்!

“Sir, இதைக் கொஞ்சம்
 முடிச்சித்தாங்களேன்...”
 விருப்பம்தான் என்றாலும்
 வேறு முக்கிய வேலை
 முடிக்க வேண்டியிருக்கும்.
 “கொஞ்சம் இருங்களேன்
 பத்தே நிமிஷம்”
 தொடங்கிய வேலை நீண்டு செல்லும்.
 பொறுமையிழந்தவர் வந்து நிற்பார்;
 மேஜைக்கடியில் சம்திங் சுரண்டும்.
 நீதத்தின் மீதே
 நிலைத்திருக்கச் சொன்ன
 குர்ஆனிய வசனம்
 கண்கலங்கும்;

இறுதியாக,
சம்திங் கைமாறும்.

மேலதிகாரி வந்து
குறைகள் பல கண்டு
என்னை நிறை மனிதனாக்க
வேண்டுமென ஆசை இருக்கும்.
கையெழுத்து இடுவதும்,
கையெழுத்து பெறுவதும்
நிர்வாகம் என்றாகும் அலுவலகத்தில்
அதிகாரி கேட்பார்,
"Observation முடிச்சிட்டேன்
Party இல்லையா?"

நான் ஒரு முஸ்லிம்
மதுவெனக்கு ஹராம்.
நிலைமைகள் மாற
நிரப்பந்தம் வெல்லும்.
நீதம் பற்றிய
நீதிநூல் வாசகம்
பொறிதட்டி மறையும்.
"நான் அநீதியாளன் அல்லன்
மதுவை வாங்கிக் கொடுக்கிறேன்
That's all" மனது சமாதானம் கூறும்.

வீடு வர
பாரிய வீடு
வெறிச்சென்றிருக்கும்.
Officer மருமகனுக்கு
என் மாமனார்
சீதனமாய் வழங்கியது.

விளையாடப் பிள்ளை இல்லா
வெறும் வீடு.

மனைவியின் தங்கை
வாழாவெட்டி,
இரு குழந்தைகளுடன்
ஒரு மாதம் இருக்கவென்று
வந்திருப்பாள்.

போகவர அவளை
என் பார்வை முறைக்கும்.
“இவளென்ன,
ஒரு மாசமென்று
மாசக்கணக்கில் வந்து கிடக்கிறாள்..?”
மாதம் மாதங்களாக
முனுமுனுப்பு முற்றி
முற்றத்துக்கு வரும்.
“போ வெளியே”
வார்த்தை தடித்து
கண்ணீரும், அழுகையுமாய்
அவள் வெளியேற
தன்னுரிமை பேசமுடியா மனைவியை
புறங்கையால் தள்ளி
உள்ளே சென்று தாழ்ப்பாளிடும்
மு.:மினின் மனசாட்சி.

அடுத்த வெள்ளியும்
தொடரும் பயானும்...!

ஹரோயின் சமுகம்

தம்பி நீயார்?

உலகில்

அழகான தோற்றத்திற்காக

ஏங்குவோர் பலர் இருக்க,

அழகான தோற்றத்தில்

அப்செட்டாய் வந்தவனே

நீயார்?

அதிகம் பழுத்ததனால்

பித்துப் பித்தவனா?

கற்றோர் நிறைந்த குடும்பத்தில்

கற்காததன் காரணமாய்

சித்தம் இழந்தவனா?

மருத்துவக் கல்லூரி மாணவனா?

உடலறுத்து

குருதிக் குழாய் தேடும்

செய்முறைப் பரீட்சையில்

கோட்டை விட்டவனா?

ஆசிரியர் கலாசாலையில்

சகாவைக் காப்பாற்ற

சகட்டு மேனிக்கு நடித்ததில்

உன்மத்தம் பித்தவனா?

பெற்றோர் அலட்சியத்தால்

பேதலித்துப் போனவனா?

போதை வஸ்துப் பிரியனா?

இன்டர்நெட் ரசிகனா?

அன்புக்குரிய காதலியை

விபத்தில் இழந்ததனால்

பரிதவித்து
பைத்தியம் ஆனவனா?

இலங்கை நகர வீதிகளில்
கொடூர குண்டுத் தாக்குதலில்
மனிதத் துண்டுகள் சிதறும்
அவலத்தை
நேரில் கண்டதனால்
மனநோய் கொண்டவனா?

ராஜகருணா இல்லத்தில்
கருணை வேண்டி நின்ற தம்பி,
மென்ட்டலாய் இருப்பதுவும்
நல்ல முன்மாதிரிதான்.

உன்வழியைப் பின்பற்றித்
தொடர்ந்து வருவதற்கு
இங்கே ஒரு தலைமுறை
தயாராய் இருக்கிறது!

* * *

அடுத்தவர் தீமையை நாடும் விழிகள்முன்
நான் குருடாயிருக்கிறேன்.
அடுத்தவர் பொல்லாங்கு பேசும் உதடுமுன்
நான் ஊமையாயிருக்கிறேன்.
அடுத்தவர் குறைகள் கூறும் உலகினில்
நான் செவிடாயிருக்கிறேன்.
எனத்தனங்களில் உழலும் மனிதம் கண்டு
கண்ணீர் வடிக்கிறேன்.

* * *

பெலிபதி

சின்னக் கிராமத்தில்
 சிந்தும் பனித்துளி
 உதய வேளையில்
 குளிர்த்தவும்.
 வாசல் தோறும்
 பொங்கும் இனிமையாய்
 மல்லிகைச் சுகந்தம்
 மணம் பரப்பும்.
 ஒடியே வந்து
 உன்னை அழைத்து
 காண்பிக்கத் தோன்றும்.

தொங்கு பாலத்தில்
 தொங்கும் இழையாய்
 வாழ்வு நகர்ந்து
 செல்லுகையில்
 வல்லோன்தந்த
 அருட்சுடர் கொண்டு
 பாதைகள் திறந்து ஒளிருகையில்
 மெல்லென விழிக்கும்
 உன் ஞாபகங்கள்.

திடீரென முடியும் சிறுகதையாய்,
 திசையே இலாத நெடுங்கதையாய்
 சுமைகள் தலையில் அழுத்தும் வேளை
 உன்னை நினைந்து உயிர் உருகும்.
 உன் நேசக் கரங்கள் திரியை ஏற்ற
 என் மனம் மெழுகாய்
 வழிந்தொழுகும்

BUREAUCRACY

படிகள் உயர்ந்து
மேலே சென்றன.
கையில் படபடத்து
விண்ணப்பத் தாஞ்சுடன்
மூச்சிரைக்க
அவன் ஏறிச் சென்றான்.
பன்னெடுங் தூரம்
நடந்து திரிந்து
பஸ்ஸில் நெருங்கி
வந்திருந்தான்.

கவுன்டர்கள் தோறும்
நீரும் வாலென
க்ஷூக்கள்.
மேசைகள் தோறும்
பதவிகள் வீற்றிருந்தன.
இயக்குனர், உதவி இயக்குனர்,
காசாளர், செயலாளர்,
தட்டெழுத்தாளர்,
சுருக்கெழுத்தாளர்,
எடுபிடியாளர்!
குமாஸ்தாக்கள்!
தூங்கி வழிந்து
மேஜையில் கிடந்தனர்.

நீண்ட
வராந்தாக்கள் வழியே
அறைகள் நீண்டன.
திறந்திருந்த கதவுகள் வழியே
நிலைக்கண்ணாடு முன்னால்
மேக - அப்பை
டச் - அப் செய்யும்
காரிகைகளைக் கண்டான்.

கையில் பத்திரிகை
 காரசாரமாய்
 அரசியலை விவாதிக்கும்
 ஊழியர்கள்;
 நேற்றைய கிரிக்கெட் matchஇன்
 அருமையை வியக்கும்
 இளஞ்சிட்டுக்கள்;
 கையில்
 tiffin - box உடன்
 ஒடுத்திரியும்
 பஞ்சப் பசிகள்
 கண்டான்.

மேஜையில் நெருங்கி
 ஒரு பெரியவரை அணுகி
 தன் தேவையைச் சொன்னான்.
 விண்ணப்பத்தில்
 ஏதோ குறையென்று
 உடனே மறுக்கப்பட்டான்.
 என்னவென்று தெரியவில்லை.

ஒவ்வொரு மேஜையாய்
 நடந்து சென்று
 தனக்குதவி செய்யுமாறு
 வேண்டி நின்றான்.
 சிறுசிறு பிழைகாட்டி
 அனைவரும் விலகினர்
 விளக்கம் சொல்ல யாருமில்லை.

நடந்து களைத்தவன்
 நின்றிருந்தான்.
 அந்தக் கட்டடம் எங்கும்
 அதிகாரிகள் இருந்தனர்;
 மனிதர்கள் இல்லை.

அறியாமை இனிது

அறியாமை இனிது;
 அனைத்தும் அறிந்த
 அறிவை அறிவெனத்
 தேரா மாங்தர்முன்
 அறியாமை இனிது!

பேசாமை இனிது;
 பேசியும்
 பெண்பேச்சு என்பதால்
 பேதம் காட்டும்
 பேதகள் முன்னே
 பேசாமை இனிது!

செல்லாமை இனிது;
 சென்றால்
 பார்வையால், பேச்சால்
 செயலால்
 பெண்மையை சீண்டிப் பார்க்கும்
 பித்தர்முன்னே
 வேலைக்குக் கூட
 செல்லாமை இனிது!

எழுதாமை இனிது;
 எழுத்தினால்
 சாதிக்கப் பல இருந்தும்
 பெண் எழுத்து என்பதனால்
 ‘பூ’ வென ஒதுக்கும்
 வல்லோர் முன்னே
 எழுதாமை இனிது!

நா காக்க!

பெரியோரே நாகாக்க!
 சென்றவன் மீளான்
 என்பது தெரிந்தும்
 செல்லவிருப்போரும் மீளாதோர்
 என்பதறிந்தும்
 வெறும் வாயால்
 தீர்ப்பு வழங்கும்
 பெரியோரே நா காக்க!

இனியவை இருக்க
 இன்னா அள்ளியெடுக்கும்
 பெண்டிர் குலமே நா காக்க!

நாவைக் காத்தவில்
 நானும் கவனமாயிருக்கும்
 நல்ல இதயங்களைப்
 புண்படுத்தாதிருக்க நா காக்க!

ஏழையின் உடைந்த மனம்
 இறைவன் காலடி வீழும்
 அந்தக் கணம்
 நிகழுமுன்னே நா காக்க!

ஒவ்வொக்கப்பட்டவனும்
 நாவடக்க வில்லையெனில்
 சுவர்க்கவாதியல்ல
 என்பதனால் நா காக்க!

*

*

*

ஆசிரியப்பா!

நாளையதலைகளை

உருவாக்குவதாக நினைத்திருந்தோம்.

பாட்டும், நடனமும்

விளையாட்டும் காட்டி

வாழ்க்கைப்பாதை காட்டி னோம்.

பகிழவதை பூதம்

புறப்பட்ட போதோ

புழுவென ஆனோம்.

ஊரார் பிள்ளைக்கு

ஊட்டுகிறோம்;

நம்பிள்ளை எதிர்காலம்

நலமாகும் என்றே.

அதிகாரிகள் வருகை

அசைப்பதில்லை எம்மை

அனைத்துப் பதிவுகளும்

நம் வசம்!

எங்கே ஓட்டை, எங்கே இருட்டு

கள்வர் அறியாதன அறிவோம்.

மாணாக்கராய்

இருந்த வேளைதவிர

தவறியும்

நாம் மாணாக்கர் ஆனதில்லை.

Talk and Chalk

எங்கள் தாரக மந்திரம்.

இருபதாங்தேதி இதமானது;
 கைபுரள் சம்பளம்
 கடைக்கணக்கில் முடிய
 மறுநாள் தொடரும் முனுமுனுப்பு,
 'பஞ்சப் பரம்பரை!'
 ஒரு பொலிஸ்காரனுக்கிருக்கும்
 அந்தஸ்ததும்
 நமக்கில்லை சிலபோது!

கம்ப்யூட்டர் யுகம்,
 ஈமெயில், இன்டர்நெட்
 வகையறாக்களை
 எட்டியும் பாரோம்;
 பைசாசப் பயம்
 தொடர்ந்து கொண்டேயிருக்கும்,
 காலம் எமை ஒதுக்கி
 ஒய்வுதியம் வழங்கும் வரை.

* * *

எங்கள் ஊர் சின்னக் குளம்

தண்ணீர் இல்லாதபோது
 சபித்தார்கள்.

அழுதே சேகரித்தேன்.
 சிலதுளிகள்.
 இப்போது-
 தண்ணீர் அதிகமென்று
 பேசிக் கொள்கிறார்கள்!!

* * *

துல்லை மாதத்தில்...!

உன்னில்லத்தில் விருந்தாளியாக
வந்து நின்ற நாட்கள்
இன்னும் பசுமையாக...!
அபயமளிக்கப்பட்ட பூமியில்
உன் மாபெரும் கருணையின்,
அருட்பாலிப்பின்
மணிமண்டபத்தில்,
விருந்தாளியாக
நான் நின்ற நாட்கள்...!

எம்மவர் கண்ணீர்,
எம்மவர் துயரம்
யாவும் மீறிய
மானுடக் கண்ணீர்
மனுக்குலத் துயரம்
என் நோவாக,
நான் உன்னில்லத்தில்
விருந்தாளியாய் வந்து
அழுது நின்ற நாட்கள்...!

அர்த்த ராத்திரிகளிலும்
சுடர்விடும்
நம் நம்பிக்கைகளின்
முத்தொளியாய்
மரகதப் பசுமை ழுத்த
உன் மினாராக்கள்
இருகரம் நீட்டி
என்னை வரவேற்க,

வெங்கொடுமைச் சாக்காடும்,
பிரிவினைப் பேய்களும்
நீக்கமற நிறைந்த
பூவுலகில்,
உன்இரட்சிப்பின்
குளிர்ந்த ஒடையாய்
பொங்கிப் பொங்கிவரும்
நற்கிணற்றின் ஓரத்தில்...!
சாந்தி, சமத்துவம், அங்பு நிறைய
உன்னருள் வேண்டி
உன்னில்லத்தில்
விருந்தாளியாக
உன் அடிமை வந்து
அழுது நின்ற நாட்கள்
இன்னும் பசுமையாக...!

* * *

இன்றைய வண்ணத்துப் பூச்சிகள்

ஜன்னலின் மீதோரு வண்ணத்துப்பூச்சி
நின்றமர்ந்து தியானித்திருந்தது.
தடி கொண்டதை மெல்லத்தட்டினேன்.
துடித்தெழுந்து வட்டமிட்டு
ஒருமுறை என்னை மோதி
உயரப் பறந்தது.

* * *

மீண்டும் வந்துவிடாதே!

தெளிந்த நீராய்
ஒடிக் கொண்டிருந்தேன்
கல்லெறிந்தாய்;
நெஞ்சில் விழுந்தது!

தெள்ளிய ஓவியமாய்
நானிருந்தேன்
வந்து விழுந்தாய்
திரையென.
ஓவியம் இருந்த இடத்தில்
திரை மட்டும்..!

சின்னப் பாய்மரமாய்
நானிருந்தேன்
பேய்க்காற்றாய் வந்து
சுழன்றித்தாய்..!
என் கூடு இன்று
கண்ணீரில் தள்ளாடுகிறது
கப்பல் விட்டுப் பார்க்க
மீண்டும் வந்து விடாதே..!

என் தெருவில்
ஒரு யாசகனாய்க்கூட
நான் உன்னைக்
கண்டுவிடக்கூடாது!
இனியும் செல்வேன்
என் பாதை வழி!
சிறு கல்லாய்
புல் பூண்டாய்க்கூட
கண்ணென்றிரே மீண்டும் வந்து விடாதே!

பேச்சு

இனியும் உன்னுடன்
பேசுவதற்கில்லை.

பேசுவதையெல்லாம்
பேசியாயிற்று.

இனி பேச வேண்டியது
நீதான்.

சண்டையாகிப் போன
ஒரு சமரசம்
இனியும்
தொடரக்கூடாது என்று
என்னுவதால்
நான் இனி பேசுவதற்கில்லை.
நம்மிடையே சமாதானம்
இனியாவது மலரமுடியுமெனின்
பேச வேண்டியது
நீயேதான்.

நான் பேசாமல் இருப்பது
உனக்குப் பிரியமென்று
எனக்குப் புரிகிறது.
உன்னைப் புரிய வைக்கவாவது
நீ பேசாவிடின்
நான் யாருடன் பேசுவது?

உன் உரிமைகளை
மதிக்கிறேன் என்பதால்
பேச்சை நிறுத்துகிறேன்.
என் உரிமைகளை
மதிப்பவனாயிருந்தால்
இப்போதே பேசுவதற்கு வா!

நான் ஒரு மகாத்மா!

நச்சு விதையில் வெளிக்கிளர்ந்த
பூங்கினையே!
நரக நெருப்பில் ஜனித்த
சொர்க்கத்துப் பளித்தாறலே!
உன்னன அங்கீகரித்து விட்டேன்
ஆம்,
நான் ஒரு மகாத்மா!

இதயத்தினுள்ளே
குரோதம் சுழன்றழக்கும்
என் விழிப்பார்வைகள்
உன்மீது
மகரந்தப் பொடிகளேதாவும்.
ஆமாம்,
நான் ஒரு மகாத்மா!

வெள்ளித்தலை அகந்தைகள்
வீழவும்,
பட்டாடைகளின்,
பொன் ஆபரணங்களின்
அரைகுறை மினிரவு
அடங்கிப் போகவும்
பேராசையாய் இங்கு
யாகம் செய்கிறேன்.

ஒழுக்க வரம்புகள்
கோபுரமாய் நிமிரும்,

மனுஷத்துவப் பரிமளிப்பு
 சிறு இதயங்களை இயக்கும்,
 சுபாாள் ஒன்றினை ஆசித்து
 உன் பாத்திரத்துள்ளும்
 அள்ளியிடுகிறேன்,
 சொற்பமே உள்ள
 என் உயிரின் மணிகளை..!
 ஆமாம்... ஆமாம்...
 நான் ஒரு மகாத்மா!

* * *

ஜன்னலோர வேப்பமரம்

உச்சி வெயிலில் நின்றாலும்
 சிலுசிலுக்கும்.
 உற்சாகக் காற்றைத்
 தூதனுப்பும்.
 உறக்கம் மெல்லக்
 கொண்டு வரும்.
 மாமியார் ஒருநாள் வந்தார்.
 வீட்டருகே வேப்பமரமா?
 பேய் வரும்; இருட்டாகும்.
 மழைக்காலத்தில்
 கூரைவிழும்; மந்தி பாயும்.
 என்னென்னவோ கூறி
 வெட்டி வீழ்த்தினார்.
 நானோ ஊழையாய்
 அந்த வேப்ப மரம் போல்.

* * *

பிரகடனம்

உனக்கும் எனக்குமிடையில்
சிறிதளவேனும் இருக்கும்
இந்த உறவும்
இல்லாமல் போகலாம்.

வண்ணமை தோய்த்த இராத்திரிகளில்
உன் நெருக்கம் வேண்டி
வீறிட்டு அலறும்
என் இதயத்து ஒலம்
தொடர்க்கையாகலாம்....

நீ கெட்டுப் போவது கண்டு
வாளாவிருக்க முடியாமல்
உன் தவறுகளைக் கண்டித்து
கண்ணத்தில் அறைகள் வாங்கலாம்.

நீ காது கொடுத்துக் கேளாத போதும்
நாளைய நம் வாழ்வுக்காய்
நல்ல ஆலோசனைகளை
ஓயாது உன்னிடம் சொல்லிக் கொள்ளலாம்.

எனினும்,
வாழ்வை உதறி
தூரத்தே போக
இஷ்டமில்லை எனக்கு.

இன்னும் உன்னை
நேசிப்பது போலவே
இந்த வாழ்வையும் நேசிப்பது
எனக்கு
இஷ்டமாயிருக்கிறது!

படுகுழியில் வீழ்ந்த நிலா

நீ இங்கிருந்தபோது

துயரிருள்ளீக்கி

வெளிச்சம் தந்தது

உன் மதிமுகம்.

இன்று

உன் முகத்தின் ஞாபகமே

கண்ணீரானது

நமக்கு!

பட்டாபிழேகம்

பற்றிய கனவில்

மூழ்கியிருந்த போது

இராமனின்

வனவாசம் பற்றிய சேதி

முகத்தில் அறைய

மூச்சடங்கிப் போன

தசரதனைப் போல்

உன்தந்தை!

உன்சவட்டின்

நினைவுகள் சுடும்

அறை வாசவில்

உன்னைப் பெற்ற

ஓரே காரணத்துக்காய்

தலை கவிழ்ந்து

சாய்ந்திருக்கும்
உன்தாய்!

மறதியை யாசிக்கும்
எம்மிதய வாசலில்
எரிசரங்களாய்
வந்து வீழும்
உன் கடிதங்கள்!

மதுர விருந்தேயாயினும்
நிலவு
தரமிறங்கி வந்து
வீழுமோ படுகுழியில்...?

பானா!
நிலையாய் நிற்கும்
கைகாட்டி மரம்கூட
வழிகாட்டும்.
நீ...?

* * *

மே — 22

தனித்திருக்கிறேன்
 நடை சரசரக்கிறது;
 சிரிப்பு கிணுகிணுக்கிறது
 ஆம், நீ வருகிறாய்!
 தனிப்பெரும் வீதியில்
 தகதகக்கும் கருந்தேராக நடந்து
 சிறிய கண்களில்
 மின்னொளி தெறிக்க
 இதழோரப் புன்னகையில்
 இதிகாசங்கள் தலைபுதைக்க
 நீ பேசுகிறாய்!

சிங்கக் கரஜனையாய்,
 முயலின் குறுகுறுப்பாய்,
 பசவின் கதறலாய்,
 குயிலின் இனிமையாய்
 உன் பேச்சு
 காற்றில் கலந்து
 வளைக்கின்றது.
 விழி திருப்புகிறேன்
 நீ உட்கார்ந்திருக்கிறாய்.

எங்கிருந்தோ வந்த
 இடைச்சாதிக் கண்ணனாய்
 கெளரவரைச் சேர்ந்த
 வள்ளல் கரணனாய்
 நீ வழங்கியவை
 கண் மறைக்கின்றன.

உன் பொருட்கள்
 குவிந்திருக்கின்றன,
 ஒன்றைத் தவிர!
 அந்த நேசத்தைத் தவிர!
 சுயநலம் தொடாத
 அன்பைத் தவிர!
 அடித்து விரட்டினாலும்
 சபிக்கத் தெரியாத
 தூய உள்ளத்தைத் தவிர!

பத்திரமாய் பொருள் தேக்கும்
 பாத்திரம் இல்லாமல்
 இங்கே எல்லாம்
 சிதறிக் கிடக்கின்றன,
 ராஜா இல்லாத ராஜாங்கமாக!
 இல்லிடம் இல்லாத பரதேசியாக!
 உன் பொருட்கள் மட்டும்
 நிறைந்தே இருக்கின்றன.
 இந்த வீட்டைச் சூழ்ந்து
 இழையும் உன் ஆத்மாவை
 ஞாபகப்படுத்துகின்றன.

நினைவுகளின் ஈரம்
 விழியில் கசிய,
 இதயத்து ஒலம்
 இதழ் விழுங்க,
 முகம் திருப்புகிறேன்.
 எதிரே,
 ஆணி அறைந்த சுவரில்
 நீ சிரித்துக் கொண்டிருக்கிறாய்!!

ஊரடங்கு

வாணோலி அறிவிப்பைக் கேட்டபின்பு
சலசலப்பாய் இதுபற்றி அலசப்படும்
காரணங்கள்

ழுகங்கள்

கண்டனங்கள்

வரவேற்புகள்...!

பெண்கள் பின்கட்டு விரைவர்.

தேவையான

பொருட்களின் பட்டியல்

உடன்தயாராகும்.

மாவும், மண்ணெண்யெயும்

பெற்று வருவதற்காக

சிறுவர் சூட்டம் பறக்கும்

தீணி தேடும் குருவிகள் போல்.

ரூபவாழினி

முழு நீளச் சேவை தரும்.

பத்திரிகை

பக்கங்கள் குறைந்த நியாயத்தை

முன்பக்கத்தில் வெளியிட்டிருக்கும்.

இளைஞர்கள்

முடங்கிக் கிடப்பர்;

நாளைய உற்சாகத்தை

எண்ணிக் கொண்டு!

பெண்கள் மட்டும்

வழக்கம் போல

சத்தத்துடன் வாசனையாய்

சமையலைக் கவனித்துக் கொண்டிருப்பர்.

மயானத்தை நினைவுபடுத்தும்
அகன்ற வீதிகளில்
காகங்கள் சுதந்திரமாகப்
பறந்து கொண்டிருக்கும்.

சில மணிகளுக்கொருமுறை
ஜீப்பின் விரைகை.
முதியவர்கள்
தம் வயதின் பெருமிதத்தில்
பக்கத்து வீடுகளில்
நுழைந்து திரிவர்.
இடை வீதியில் அகப்பட்டால்
ஜீப் நிறுத்திய
வீரரின் அர்ச்சனை.

பின்புற மணவீடுகள்
வழக்கம் போல
விழித்துக் கிடக்கும்.
சில வீடுகளில்
குறைந்த ஒலியில்
வீடியோ பேசும்.
சிறுவர்க்கு விசனம்,
பாடம் பற்றிய சந்தேகம்
நாட்டு நடப்பு பற்றி
விசாரிக்கத் திரும்பும்
“உம்மா, ஹர்த்தால்ஸ்டால் என்ன?”
ஏறக்குறைய
ஹரடங்குக்குப் போலவே பதில்.
பிள்ளைக்குப் புரியாது;
“இரண்டும் ஒன்றுதானே;
என் இரண்டு பெயர்கள்?”
யோசனை தொடரும்!

தேடல்

புறப்படுவேன்;
 ஒங்காரச் சுழலாக,
 விசிறியடிக்கும் காற்றாக,
 மனிதம் ஒழிந்த உலகில்
 மாண்டுபோன
 மனித இதயத்தைத் தேடு!

புறப்படுவேன்;
 செவ்வானம் தழுவும்
 உயர்தாதுகோபமாக,
 மனிதனை மனிதன் சுரண்டும்,
 மனைவியைக் கணவன் மிதிக்கும்,
 மருமகளை மாமிதீயிடும்,
 நீர்த்துப்போன்னுவலகு விட்டு
 புதிய தரிசனம் தேடு!

புறப்படுவேன்;
 திரஞ்சும் மாகடல் தோறும்
 மிதந்து கடக்கும்
 இராட்சதக் கப்பலாக,
 ‘தான்’ என முழங்கும்
 தலை கணத்த மாந்தரை விட்டும்
 அடுத்தோர் பண்பாளனைத் தேடு!

புறப்படுவேன்;
 சீறிச் சினாந்த மேகத்தினாடே
 ஹோவென ஓலிக்கும்
 இடுயோசையாக,

நேரந்தவறலும், வாக்குமீறலும்
 வாழ்க்கைத் தர்மமாய்
 ஆகிப்போன வாழ்வை விட்டும்
 தூரதிசை நோக்கி
 தூய ஆத்மாவைத் தேடு!

புறப்படுவேன்,
 அடிவானம் கிழித்தெழும்
 அகண்ட ஜோதிக் கதிரவனாய்,
 சமாதானம் மரித்த பூமியில்
 மொட்டை மரங்களும் இற்றுப்போன
 பட்டுப்போன பாழுலகை விட்டும்
 செட்டாய் சுகந்தம் வீசி மணக்கும்
 நற்பூஞ்சோலை தேடு!

மீண்டும் வருவேன்,
 மெல்லிய தென்றலாய்!
 ஓர்நாள்
 ஓர் நல்லிதயத் தலைமையின்கீழ்
 இந்தப் பார்
 ஒன்றுபட நேர்ந்தால்!

கனவும், நிஜமும்

மூன்றுதசாப்தங்களாய்க்
 கண்ணில் தேக்கிய கனா...
 நீ வெண்புரவியில்
 வருகிறாய்.
 பாதி நிலவில்
 கிணற்றட்டோரம்
 தவித்திருக்கும்
 என்னைத் தேடி.

சரம் சரமாய்
 நீ அள்ளியிறைந்தவை என்ன?
 கண்சிமிட்டும் தாரகைகளா?
 மடிகொள்ளாத
 கனம் தாங்கி
 நான் சிரித்தபோது
 பிரபஞ்ச மேடுகளில்
 இருள்துடைத்த
 சூரியோதயம்!

“மீண்டும் சந்திக்கும்வரை”
 இதய வாணோலி
 தாலாட்டும் நினைவுகள்
 மறுநாள் இரவுவரை.

கனவே வாழ்வாய்
 வாழ்வே கனவாய்
 ஆகியிருத்தல் கூடாதோ?
 நிஜம் என்பதோர் சித்திரவதை
 கண் துளிர்க்க வைப்பதோ?

இரவில் மட்டுமே
சூடப்படும் நீலோற்பலம்
காலையில் காலடிமீது
கசங்கிக் கிடக்கும்.

கணவன் சுமையும்,
குழந்தைச் சுமையும்,
உறவின் பனுவும்
தாங்கிய மேனி
நிலம் தொடக் கூனும்.

கணக்குப் பண்ணித்
தரப்படும் பணத்தில்
பட்ஜெட்டை சரிக்கட்டும்
பகீரதப் பிரயத்தனம்.

காதல் என்பதே
பெண்ணின் வாழ்வாம்
யாரோ சொன்னான்.
மனைவியைக்
காய்தல் என்பதே
ஆண்மகன் கதையோ?

மீண்டும் என்று
அந்த இரவு வரும்?
வெண்புரவி மீதேறி
என்னைக் கவரவரும்
ப்ருத்விராஜனைக் காண்பதற்காக
மூன்று தசாப்தங்களாய்க்
கண்ணில் தேக்கிய
கனா....

காதலும், கல்யாணமும்

பசும்புல் மீது
பனித்துளி விழுந்த சுகம்.

உன்னை முதன்முதல்
சந்தித்தேன்.

வானவெளியினுடே
இரு நட்சத்திரங்கள்
மோதிய சந்தோஷம்.

கைநீட்டிக் கெஞ்சியும்
வரம்தரா அரக்கர்முன்
உன் கரங்கள்
வான் மேகமென வழங்கிய இன்பம்;

ஆயினும் என்ன?
இருட்பொழுதகன்று
வாழ்க்கை
கண்மலர்ந்த ஒரு போதில்
விழிப்புக்களூடே
ஒரு துளி கண்ணீர்;
கையில் கொண்ட தேன்
தவறிய சோகம்.

வாழ்க்கை என்பதோர்
வண்ணக் கனவா?
வண்ணங்காட்டி
வளைத்தெடுக்கும்
மாய வித்தையா?
ஒளியைப் போல் தோன்றும்
இருளா?

சின்னக் குழந்தையின்
 எண்ணக் கருபோல்
 தோன்றிய குழப்பம்.
 எதனைச் செய்தும் மகிழ்வே கொளாத
 எதனைத் தேடியும் நிறைவேயுறாத
 உள்ளங்கள் நிஜமே
 காதலில் வீழ்ந்ததா?
 காதலின் பேரில்
 காமத்தில் குழந்ததா?
 நாட்களின் நகர்வில்
 நலமேயுறாத குடும்ப ஏக்கம்.

அன்பைத் தருவேன் தோழா,
 ஆட்பட மாட்டேன்;
 ஆக்கிரமிப்பென்பதும்
 என்னிடம் இல்லை.
 சிலகாலமாய் சொல்லத் தவித்து
 சிக்கியதுயரம்.

வாழ்க்கை நதியின் ஓரங்களில்
 எந்தன் காதலே
 நாணல்களாய்;
 புயலே அடிப்பினும்
 மீண்டும் நிமிரும்
 அன்பின் தத்துவம்.
 புரிந்து கொண்டாயா?
 புரிந்து கொள்வதற் கோர்
 இதயம் உனக்குண்டா?
 பெண்ணைப் புரிவதே இழுக்கு
 என்பதோர் ஆணவச் செருக்கா?
 காலத் தெருவில் பயணக்களைப்பில்
 மெளனக் கடிவாளமேந்திய பெண்மைக் குதிரை
 ஆத்மா இடறிய பர்வதம்!

அடுத்த அழைப்பு

ஓ! காம்ரேட்,
 ப்ரெஸ்ட் ரெய்க்காவும்
 கிளாஸ் நொஸ்ட்டும்
 காணக் கிடைத்தன.
 நன்றி! நன்றி!
 தென்பகுதி மண்சரிவும்
 கிர்கிளியா, ஆர்மீனியப்
 ழமியதிர்ச்சிகளும்
 உஸ்பெக்கிஸ்தானின் ஆர்ப்பாட்டங்களும்
 கவலையளித்தன.
 ஆயினும் என்ன?
 மக்களுக்காகவே
 கம்யூனிஸ்ட் பைபிளை
 மாற்றுகிறேன்று சொல்லியிருந்தீர்;
 சமாதானக் காப்பே
 முன்னேற்ற மென்றும்
 அண்டை தேச இறைமைகளுக்கு
 மதிப்பளிப்பே ணன்றும்
 பேசியிருந்தீர்;
 அமெரிக்கத் தோழன்
 வற்புறுத்தினாலும்
 கண்டு கொள்ளாமல்
 ருஷ்தி விஷயத்தில்
 நம்பக்கம் சார்ந்தீர்;
 மார்க்கத் தீர்ப்பை ஏற்போமென்று
 நடுநிலை நின்று

நயங்குரைத்தீர்;
இரும்புப் பிடியில்
தளர்வு காட்டியும்.

மங்கோலியத்துப் படைக்குறைப்பென்னும்
இராணுவச் செலவில்
சிக்கனமென்றும்
நல்லதோர் சேதி
அறிவித்து விட்டர்!

கம்பீர்யம் சிங்கும்
கிரெமீனின் தலைவரே!

சின்ன மனசுக்குள்
சந்தேகங்களும் உண்டு,
தீர்த்து வைப்பீரோ?

இஸ்ரவேல் நோக்கி
நட்புக்கரத்தை
நீட்டினீர்களாமே,
என்னவாம் காரணம்?
இருட்குகை விட்டு காட்டுச் சிங்கம்
நகர்ப்புறம் வரினும்
இரத்த வேட்கை தணியாதென்று
குறிப்புரைத்தீரோ?

அயல் மண் மீது
இஸ்லாம் மலர்ந்தால்
தன் பேராட்சிக்குத்
தலையிடியென்று
செங்கரடிகளை ஏவிவிட்டு
தன்புறம் இழுக்க
பாடுபட்டர்; மூக்குடை பட்டர்.

பரிதாபம்தான்!

வெளியே இருந்தும்
சூஞரக்கின்றீர்
ஜலாலாபாத் நகரைக்
கைவிடோம் என்று;

பார்ப்போம் அதையும்!
ஜலாலாபாத் என்ன...
இந்த ஜகமே ஓர்நாள்
நம் கையிலென்று தெரிந்து கொள்க!

மருள் வான் கிழித்து
புத்தொளிச் சூரியன்
புறப்பட்டு விட்டான்;
துணிமீதுள்ள நீர்த்துளிபோல
உங்கள் வார்த்தை
ஆவியாகிப் போகும்;

அசத்தியக் கறையைத்
துடைத்து ஏறிந்து
சத்தியவாட்கள் மின்னொளி துலக்கும்.
இமாம் கொமேனியின்
சுசகம் இதுதான்!!

ஆமாம்!
கம்யூனிஸம் இறந்துதான் விட்டது.
நாற்றம் அடிக்குது
சகிக்க வில்லை.

இறையொளிச் சகாப்த
இலக்கு நோக்கி
நாட்கள்கூட நகரும்போது
அழிவுக்குழிவிட்டு வெளியே செல்லத்

தயக்கமேன்தலைவா..?

அழைப்பை ஏற்க!!

காதல் மணவி ரெய்சாவுக்கும்

அருமைப் புதல்வி இரினாவுக்கும்

சொல்லி விடுக.

கற்றுத் தெளிந்த மனங்கள்தானே,

பட்ட கணமே பற்றிக் கொள்ளும்!

மறுக்க வேண்டாம்!

அழைப்பை ஏற்க!!

நலப் பிரார்த்தனைகளுடன்

நல் பதிலுக்காய்

காத்துக் கிடப்பேன்!

* * *

அனைத்துமே என் அன்னை!

ரோஜாமலரே ராஜகுமாரி

என வருணித்த

முதல் காதலன்பற்றி

மகளிடம் சொன்னவளே,

சாதனைச் சிகரமே,

விமரிசனங்கள் கூட

உயர்ந்தே வருகின்றன

உன்னை நோக்கி.

அனைத்துமே என் அன்னை

என்றன்றி,

உலகம் தெரிய வளர்த்ததே

நீ எனக்காற்றிய நன்றி!

* * *

வாழ்க்கைச் சுழல்

வாழ்க்கை வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறதா?

நான்

வழிந்து கொண்டிருக்கிறேனா?

இதயத் தோணி

ஒட்டையாகிக் கொண்டிருக்கிறதா?

உள்ளே

கண்ணீரின் பாய்ச்சல்

கரைபுரள்கின்றதா?

வேர்களுக்குப் பொழியாமல்

அந்த மேகம்

வெறுங்தரையில்

பொழிந்ததா?

வெறுங்தரையில்

நீரின் கறை

என்துயர் சொல்கின்றதா?

பாகற் கொடியில்

மலர்ந்த ழவாய்

என் கதை விரிகின்றதா?

விரிந்த ழவில்

நுழைந்த தேனீ

திரும்பிப் பறக்கின்றதா?

யுகங்கள் தோறும்

நிலவிய பந்தம்

கனவாய் மறைகின்றதா?

மறைந்த கனவிலும்

மகிழ்ச்சிப் பண்ணாய்

ஓர் சூரல் ஒலிக்கின்றதா?

பரியமுள்ள தபால்காரா!

பரியமுள்ள தபால்காரா!
 காலை புலர்ந்ததுமே
 தெருவெல்லாம்
 அன்பின் சங்கநாதம் சொல்லும்
 சைக்கிள் மணியைச்
 சரியாக்கு...!

சீருடை
 நேர்த்தியுற அணிந்து
 ராஜகம் பிரமாய்
 நிமிர்ந்து வா!

தீரா நேச ஏக்கம்
 தீர்த்து வைக்கும்
 கமண்டலம்
 உன் கைகளில்!

இந்த உலகில்
 நீ ஒருவன்தான்
 துடிக்கும் இதயங்களைச்
 சலனமேயின்றி சுமப்பவன்!

தினமும்
 ஒவ்வொரு வீட்டு வாசலிலும்
 புன்னைகப் பந்தல்
 உன் வருகைக்காகவே!

ஜனாதிபதியின்
 ஊதியம் கூட
 உன் சேவைக்கு ஸ்டாகுமோ
 என் பரிய தபால்காரா!

எதிர்பாராது விடுமுறை

உதயப் பொழுதின் கிரணங்கள்
தழுவும்போது விடியும் என்னிரவு.
காலைப் பரபரப்பில்
உணவுப் பொட்டலங்கள் தயாராக
பள்ளிக்குச் செல்லும் அவசரம்.

ரெட்லைனுக்கு முகம் கொடுப்பதும்,
மாணாக்கரோடு கத்துவதும்,
ஆயாசம் தரும் எப்போதும்.

வீடுவந்து சற்றமரும் முன்னே
விஞ்சிநிற்கும் வீட்டு வேலைகள்.
வாழ்வினோட்டத்தில்
இருபத்து நாலு மணியும்
இரு மின்னல் துளிகளாய்
ஒடி மறையும் வேகம்.

ஒய்ந்திருக்க ஒரு பொழுது
ஒருநாள் கிட்டாதா?
அயர்ந்து தவிக்கையில்
எதிர்பாராது கைவசமாகும்
இந்த விடுமுறை.

காலைப் பரபரப்பு இல்லா வாழ்க்கையும்,
மாணாக்கரோடு கத்துதல் இல்லா
பகற் பொழுதுகளும்
'சப்'பென்று போக
மீண்டும்
பள்ளி நாளுக்காய்
ஏங்கும்
பாழும் மனது!

வாழ்க்கை

நன்றி
 அந்த தேவனுக்கு;
 நீ எனக்குச்
 சொந்தமானதற்கு.
 உன் மெளனத்தைப் போலவே
 உன் சண்டையும்
 எனக்குப் பிடிக்கிறது.
 நீ மெளனமாயிருக்கிறாய்
 என்பதாலேயே
 நான் பேசுகிறேன்.

நம் சச்சரவுகள்
 நிமிஷ நேரத்தில்
 புன்னகையால் முடிக்கப்படுவதும்,
 எம் விளையாட்டுக்கள்
 கணநேரத்தில்
 சச்சரவாய் கரையிடப்படுவதும்
 சுவாரஸ்யமாயிருக்கிறது.

உன் பலவீனங்கள்
 சிலவேளை
 அலுப்புதருகின்றன.
 எனினும்,
 என் பலவீனங்களை
 நீ சகித்துக் கொண்டிருக்கிறாய்
 என்பதே
 என் பலமாகிறது.

உன் சுயமும், என் சுயமும்
 மோதிக் கலக்கலக்க வில்லை.
 ஒரு தண்டவாளமாக
 இணைந்திருக்கின்றன.
 இதுதான் வாழ்க்கையா?

கோகிலாவுக்கு!

சொல்ல நினைத்து
 உன்னை நெருங்கும் போதெல்லாம்
 நீ சொல்ல விரும்பாத
 அந்தப் பதில்
 என்னைத் தடுக்கின்றது.
 உன் அருகில்
 இருக்கும்போது
 இந்த உலகமே
 துச்சமாய்த் தெரிகிறது
 என்பதை நான்
 உன்னிடம் சொல்லல் தகுமோ?

உன் குரல் கேளா நாட்கள்,
 உன் முகம் பாரா நாட்கள்,
 உன் மடல் வாரா நாட்கள்
 நாட்களே அல்லவென்று
 நான் சொல்லி நியறிந்தால்
 என் செய்வாய் கோகிலா?

எந்தச் சலனமுமின்றி
 உன் பிரியமானவர்களைப் பற்றி
 நீ சளசளக்கும் போதெல்லாம்
 நெஞ்சில் இரத்தம் கசிய,
 உனது முதல் பிரியம்
 நானே என்று
 நீ சொல்ல மாட்டாயா
 என ஏங்கித் தவிப்பதை
 உன்னிடம்
 சொல்லல் தகுமோ கோகிலா?

காந்திக்கு...!

பாபுஜி!

நன்னிரவில் தன்னந்தனியே
ஒரு கன்னிப்பெண்
நடந்து செல்ல முடியுமெனின்
சுதந்திரம் அர்த்தமாகும்
என்றீர்கள்.
பட்டப்பகவில்
நடுவீதியில்
ஒரு பேரிளம் பெண்
நடக்கவல்ல-
நிற்கக்கூட முடியவில்லை.
ஆயினும்,
சுதந்திரம் கிடைத்து
ஜம்பது வருடங்கள் நமக்கு!

* * *

கஷ்டப்பட்டு

வேலை செய்யத் தெரியவில்லை
கிடைத்த வேலையில்
நிலைத்திருக்க முடியவில்லை.
சிகரட் புகையாய்க் கரையும் காசில்
வயிறார உண்ணக் கொடுப்பினை இல்லை.
கையில் இருக்கின்ற பணத்தை
சேமிக்கவும் தெரியவில்லை.
ஆயினும்,
அடுத்தவன்
நல்லாயிருப்பது மட்டும்
பிடிக்கவில்லை.

* * *

அதற்கு முன்னால்....

இரும்புக் கோட்டையால்
 சூழப்பட்டிருந்தாலும்
 சூரயின் மீதேறிக் குதித்து
 உன்கட்டிலை
 நாடு வரும்
 ராட்சத்தும்.

அந்தகார நன்றிரவில்
 கொட்டும் மழையில்
 தன்னந்தனியே
 ஊருக்கு வெளியே
 ஒர்நாள்
 நீ உறங்கும் காலம் வரும்.

அதற்கு முன்னால்....
 வாழ்க்கையை வாழ்ந்துவிடு
 வாழ்க்கையை வாழ்ந்துமுடி.
 அண்டை வீட்டானுக்குச்
 செய்ய வேண்டிய
 கடமையை இன்றே செய்.
 அடுத்தவணிடம் பட்ட கடனை
 உடன்திருப்பிக் கொடு.

உள்ளம் நினைந்து நினைந்து
 ஊறும் உணர்வெலாம்
 கவிதை வழி மனமே!

வடித்த கவிதை அடுத்தவர் துய்க்க
அனுபவம் பகிர் நியே!

சொல்ல மறந்த
சேதிகள் எல்லாம்
இன்றே சொல்லிவிடு.
சொல்ல முடியா சேதிகள் யாவும்
நாட்குறிப்பில் பதிந்துவிடு.

நல்லதை மட்டும் காண்.
நல்லதை மட்டும் கேள்.
நல்லதை மட்டுமே
உன்மூலம்
அடுத்தவர் கேட்கும்
நிலை கொணர்.

தோழமை கொளாது
முறைத்த மாந்தரை
நேசம் பாராட்டு.

சிரிக்க மறந்த பொழுதுகள் எல்லாம்
சேர்த்துச் சிரி மனமே.
யாரை மிக்க நேசித்திருந்தாயோ
அவரை வெறுக்கத் தொடங்கு.
யாரை வெறுத்து ஒதுக்கினாயோ
அவர் வாசல் தேழிப் போ!

இறுதிக் கணத்துக்கு மட்டும்
காசு வைத்துக்கொள்.

இரந்து வருவோனுக்கு
இருப்பதைக் கொடுத்துவிடு.

கண்ணெதிர் தோன்றும்
சிறுமைகள் கண்டு
கண்மூடித் தனித்து யோசி.
சிறுமை கண்டு சீறும் போது
ரெளத்திரம் அடக்கிக் கொள்.
அற்பர் பேசும் பேச்சின் நடுவே
மெளனம் காத்துப் பார்!

மண்ணில் வாழ்ந்தது வாழ்க்கையல்ல;
மண்ணறைக்குள் நீ போனபின்னும்
உன்னைப் பேசும் விதமாய்
இந்தப் பூமியை மாற்றிக் கொள்.

சுடர்மணித் திரியாய்
தோன்றிய தீபம்
நீயென்றறி மனிதா!
உன்தீபத் துளியால்
இன்னும் விளக்குகள்
ஒளிர்ந்திடச் செய் மனிதா!

* * *

நாம் = நீ

வானில் சிலவேளை
 விடுவெள்ளிகள் தோன்றும்;
 மெல்லிய இளங்காலை
 புலரும்; அக்காலை
 ஜாதியும், இனமும்
 தழுவாத சாகியமாய்
 அடர் விருட்சம் வளர்த்தோம்;
 செடியுமல்ல கொடியுமல்ல
 அடர் விருட்சம் வளர்த்தோம்.

தங்கள் பாதை, தங்கள் சூடு
 எதுவென்றறிந்த குருவிகள்
 சூடுகட்டி வாழ
 ஆல விருட்சம் வளர்த்தோம்.

தமிழும், இஸ்லாமும்
 தனிப்பெரும் வழிகளை
 தரம் பிரித்தோம்.
 வனவிலங்குகள்
 புகாத கிளைகளில்
 ஊஞ்சலிட்டோம்.

தேசிய கீதமும் இரண்டாகப் பிளந்ததை
 தேசீயருக்கு உரைத்தோம்.
 படர்க்கையாய் எமை
 நோக்கியோரையும்
 தன்மையாய்ப் பார்த்தோம்.
 புழுதி படிந்த கிராமத்து மண்ணில்
 செந்தாமரைகள் வளர்த்தோம்.
 கல்விச் சிகரம் ஏறிநின்றும்

உரிமைப்பட்டயம் வரைந்தோம்.

இந்துமாகடவில்
அரசுக் கப்பலின்
பாய்மரம் நாமானோம்.

பகைமைக் கருவறுத்த
பத்தாம் பசலிகளை
புன்னகைப் பந்தலிட்டு
தழுவிநின்றோம்.

தூரபறந்த அமைதிப் புறா
அமரத் தோள் கொடுத்தோம்.
அங்கியக் கிளிகள்
அலங்கரித்த மாடத்தில்
எங்கள் இறைநாமம்
உரத்து ஒலித்தோம்.

தேரா மாந்தரை தேறியபோது
இதய வலியெடுக்க
ஹுறுள்சன்களின்
மெல்லிசை அழைக்க
சாந்திநிலை யடைந்தோம்.

விடிவெள்ளிகள் சிலவேளை
தீப்பிழம்பாய் வீழும்.
அனாதைகளான
எங்கள் சோக முகங்களில்
படர்ந்த இருள்நீக்க
மீண்டும் புலரும் காலை.
நீகாட்டியதிக்கில்
நின்நெந்திய வழிதொடர
நீயின்றிப் புலரும் காலை!

துல்கார்னனாக்கு...!

உன்னைப்பற்றி இவர்கள்
என்னென்னவோ சொல்கிறார்கள்.

அவர்கள் டாக்டர்களாம்;
சரிதான்.
ஆனாலும் தெய்வமல்ல!

குறையே இல்லாது
பிறந்த மனிதன்
அண்ட சராசரங்களில்
பல குறைகளை
ஏற்படுத்திச் செல்லும்போது
நீ
குறையுடனே பிறந்தவன்
என்று ஓரங்கட்ட
எனக்குச் சிறிதும்
இஷ்டமில்லை.

ஓசோன் படலத்தில்
துளையிட்டுப்
ழுதக்கதிர்களை ழுமிக்குள்
வரவழைக்கும்
மாமனிதர்களை விட,
இன்டர்நெட்டில்
சின்னஞ்சிறு பிஞ்சகளை
வன்முறை செய்து
உலவ விடும்

தொழினுட்ப துஷ்டர்களை விட,
 தன்னுடம்பில்
 குண்டையே ஏந்தி
 தரணி சிதறச் செய்யும்
 வெந்துபோன ஆத்ம சடலங்களைவிட
 நீ ஒன்றும்
 குறைந்தவனல்லன்.

அடுத்தவனை மதிப்பதும்,
 தன் கரங்களால்,
 நாவினால்
 இன்னொருவனுக்கு
 தீமை செய்யாதிருப்பதும்,
 நல்லதையே நினைப்பதும்,
 படைத்தவனுக்கு அஞ்சவதும்,
 இனிவரும் நூற்றாண்டில்
 குறைகளாய்த் தெரியலாம்.
 எனினும்
 அத்தகு குறைகளுக்கிடையே
 மகனே துல்கர்னைன்,
 நீ வாழ்தல்
 எனக்கு நிறைவே!

விடியல்

விடியல் அழகாய்த்தானிருக்கிறது.

இரவின் குளிர்ச்சியும்

உறவின் அயர்ச்சியும்

நீங்கிய விடியல் அழகுதான்.

ஆதவன்

செந்நிற சமிக்ஞையிட்டபின்னும்

பயணத்தைத் தொடரும்

பட்சி வாகன ஒசை

அழகுதான்.

வெண்ணிறப் பூவென

இதழ்கள் விரிக்கும்

விடியலின் வீதியில்

மானுடர் நடந்தும், பேசியும்

கற்பழித்துச் செல்வதுதான்

அசிங்கமாயிருக்கிறது.

* * *

ரிசல்ட்ஸ்

உன் வரவால்
வூண்ட மழை
பொழியும் என்று
நினைத்திருந்தேன்.
வந்தாய்!
மழையும் பொழிகிறது
ஆம்....
கண்ணோர் மழை!

* * *

யுக யுகாந்தரமாய்
கண்ணில் நின்ற கனா
உன் பாதத் துகள் பட்டு
கண்ணோராய் கரைந்ததென்ன?

* * *

கூண்டில்தான் இருக்கின்றேன்
என் சிறுகள் வானத்தில்!

‘கூண்டில்தான் இருக்கின்றேன்
என் சிறகுகள் வானத்தில்!’

என ஸஹானா எனும்
வலம்புரிச் சங்கொலித்த
வரிகள்-

என்னை உசுப்பியபோது
நான்

படுக்கைவிட்டெழுவில்லை;
பழம்பார்வை விட்டெழுந்தேன்!

ஸஹானா பிழிந்த
கவிதைச் சாறு-
கரும்பல்ல: இரும்பு!

இந்தச் சந்தீரனுக்குள்
சூரியனைக் காணுகின்றேன்.

இந்தத் தையல்
பெருக்கிடக் கையிலெடுத்தது-
துடைப்பமல்ல: துப்பாக்கி!

இந்த மயிலிறகின்
பார்வைப் பதிவுகள்-
வெண்சாமரமல்ல: வெஞ்சினம்!

இந்தக் கவிதாவேகம்
கற்பனைக் கடலை
வழித்துக் காய்ச்சுவதல்ல:
நிஜவாழ்க்கை மடலைக்
கீழித்து வாசிப்பது!

இவை விளைவிப்பது-
நெற்கதீர்களையல்ல:
விற்கலைணக்களை!

- தந்துவக்கவிஞர் னி.பதுருத்ரீன்